

IX. ÉVF. 1908 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal: Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó közepén.

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

ÖRÖKIADÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Mészáros Aladár: Gondolatok Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén. — Szent Ignác levelei. — Kemenes: Jézus az élet. (Költemény.) — E. B.: IX. Pius és az Oltáriszentség. — Reviczky Aladár C. M.: Szent Paszkál életrajza. (Második fejezet.) — Juhász Vincze: A szegszárdi üvegkehely. — Reviczky Aladár C. M.: A gyakori szent áldozásról. II. — Vegyesek. — Vissza a gyakori szent áldozáshoz. Mutatvány Reviczky Aladár könyvéből. — Magyarország és a nagyvilág. — Hogyan készültek az ostyák a középkorban? — Jubileumi közlöny. — Oltáregyesületi ügyek. — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek.

Gondolatok Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén.

EVEZREDEKEN át sóhajtott a bűnnek rabbilincsében vergődő emberiség a Megváltó után, évszázadokon át ismételte a zsidóság Istentől ihletett prófétájának, Izaiásnak fohászát, a roratet. Mikor pedig leszállt a harmat a földre, a mikor megnyitak a felhők, hogy véget vessenek az epesztő vágyakodásnak, úgy látszott, mintha megfeledeztek volna az emberek lelkük szomjuságáról, a mely még az imént annyira gyötörte őket.

Az isteni Gyermekek születését követő negyvenedik napon a törvénytisztelő házaspár megjelent a jeruzsálemi templomban eleget teendő az újszülött bemutatására vonatkozó előírásnak. Az evangélium nem tesz ugyan róla említést, vajjon a templom ama része, a melyben a bemutatás szertartása végbement, a szent Család megjelenésekor üres volt-e vagy sem, de aligha tehető föl, hogy oly nemzeti, középponti szentély, minő a jeruzsálemi volt, az évnek bármely szakában ájtatoskodók híján lehetett volna. Föl kell tehát tenni minden figyelmes szemlélő előtt, hogy a templomban levők közül csupán ketten akadnak, a kik ráismernek az egyszerű külső alatt az Ég szülöttére. A többiek szívében nem talál visszhangra annak a Szívnek a dobbanása, a mely érettük vérenek utolsó cseppjét is kész kiontani.

Honnan ez az érzéketlenség az emberi lélekben, a mely a Teremtő Istentől oly fogékonnyá van alkotva minden nemes iránt? Megadja e kérdésre a választ ugyanaz, a ki most ismeretlenként halad el mellettük szűz Máriának a karján, midőn nyilvános működésének kezdetén új perspektívákat nyit meg az igazságra szomjúhozók lelki szemei előtt, így szólván: «Boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják az Istent». (Máté 5.) A tiszta, a súlyos véteknek szennyétől ment szívek látják meg az Istent,

ismerik meg az Úr Jézust a jászolban, a szegényes pólyában, a gyalázatnak a fáján, az ostyának fehérsége alatt. A tiszta szívek látnak csak tisztán. A halálos vétekben való megrögzés fekete hályogot von a lélek szeme elé, a melyen nem bir áttörni semmi fénysugár. A boldognak hirdetett tiszta szív ellenben csodás éleslátással van fölfegyverezve, a hit fátyoljával segítségével keresztülhatol a halandó burkon s a hol a vétkes szív nem lát egyebet egy falat kenyéرنél, számára a mennyei gyönyörűség forrása fakad.

Simeon és Anna lelke tiszta volt és lelkük tisztasága tette őket boldogokká, mert meglátták az Istent. Simeont «igaz és Istenfélő férfiú»-nak mondja a Szentírás, Anna asszonyról pedig azt olvassuk, hogy «böjtölésekkel és könyörgésekkel szolgált éjjel-nappal» (Luk. 2.) az Úrnak. Ime az útmutatás e rövid jellemzésben a megszentelő malaszt megőrzésére, a lelki tisztaság épségbentartására s ezzel az Úr Jézus boldogító megismerésére. Ezek az eszközök az igazság, az istenfélelem, a könyörgés, a böjtölés. Ezek azok a bástyák, a melyekkel körül kell vennünk a léleknek várát, hogy távoldartsuk tőle üdvösségünk ellenségét.

Az Úr Jézus ma is megjelenik templomainkban és isteni lényegét ma is fátyol alá rejti, mint tette azt földi életében. Akkor a halandó ember szerény külseje takarta el isteni természetét, most a kenyérnek alakja teszi Őt fölismerhetetlenné azok előtt, a kikből hiányzik a tisztaság, az isteni kegyelem ajándéka. Az Eucharistia őszinte imádása, benne az Istennek boldogító látása töltse be földi zarándoklásunk idejét, hogy egykor nyugodt lélekkel sóhajthassuk a tiszteletreméltó szent aggastyánnal: «Most bocsátod el, Uram, a te szolgádat a te igéd szerint békességben». (Luk. 2.)

Mészáros Aladár.

Szent Ignác levelei.

AKERESZTÉNYEK vérétől párolgott a föld, midőn antiókiái Ignác, az Oltáriszentség vértanuja, Trajanus császár üldözése alatt a római amfiteátrumban vértanuhalált szenvedett.

Mikor jeruzsálemi szent Czirill az áldozás alatt a keresztények félelmetes nagy tömegét látta, így kiáltott föl: «Ezek a keresztények tüzet lehelő oroszlánok!» Hát ilyen tüzet lehelő oroszlán volt Czirill előtt egy-két évszázaddal antióka szent Ignác is, a midőn a római colosseumban az oroszlánokkal harczra kelt. Antiókiái püspök volt, szent Péter után a harmadik. Azt mondják, hogy egyike azon gyermekeknek, a kiket Krisztus megölelt, megáldott és karjain hordozott; ő magát Theoforosnak nevezte a császár előtt. E szó annyit jelent: Istentvivő, Istent magában hordozó.

Szóval, egy élő szentségtartó volt, a ki az Oltáriszentséget mindig szívében hordozta. Mikor 107-ben az oroszánok karmai közt kilehelte lelkét, a vértócsában ott találták szívét is és erre kékes erekkel ez volt ráírva: Jézus! Nagy ember volt, szent volt. Két rokonfogalomra talált szót; mert az ő ajkain hangzott el először e név: Eucharistia, és a másik: Ecclesia catholica. Átérezte, átélte mindakettőt, hisz a kettő egy; katholikus keresztény annyi, mint eucharisticus keresztény. Ez a szent Ignáczt írt hét levelet az ifjú katholikus egyháznak, az Oltáriszentség szépséges menyasszonyának az akkori nagy városokba. Ezek mind eucharisticus levelek, buzdítás, elmélkedés, szónoklat, szívdobbanás és mindhalálíig való lelkesülés.

Kis-Ázsia partján ott van a világhírű Ephesus, Diana templomával. Ott lakott talán szűz Mária is szent Jánossal. Ide így ír: «Buzgólkodjatok és lépjétek gyakran az Úr asztalához Istent dicsőíteni. Ha ezt buzgósággal teszitek, úgy megtörik a sátán hatalma, a ki mindent, a mit csak tesz, tüzes nyilakkal a bűnre fordít.» «Törjétek hát a kenyeret, mert ez a halhatatlanság gyógyszere, ez ellenmérge a halálnak és eszköz arra, hogy Jézus Krisztussal Istenben éljünk, és orvosság, hogy a bűnt magunkból kiszorítsuk.»

Ott van Róma, az Egyház szíve, kit a szeretetlakomákon az első hely illet meg, ennek így ír Antiókia püspöke önmagáról: «Nem akarok mulandó ételeket magamhoz venni, nem akarom a világ örömeit megízlelni: Isten kenyerére vágyódom csak, a mennyország kenyerére, az élet kenyerére, a mely teste a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak, az élő Isten Fiának; és az itálra, az Ő véreére, erre vágyódom; ez az el nem mulható szeretet és ez az örök élet.»

Közel volt halálához. A smyrnai kikötőben horgonyzott a hajó, mely őt Rómába vitte a vadállatok elé, mint Krisztus foglyát. A rómaiak életéért imádkoztak; midőn ezt hallja, megdöbbenve írja nekik: «Kérlek titeket, ne mutassatok velem szemben ily időszerűtlen jóakaratot. Hagyjatok csak a vadállatok eledelévé lennem, hogy így Istennek lehessenek részese. Isten gabonája vagyok; örömljenek meg a vadállatok fogai, hogy Krisztus tiszta kenyerének találtsam! Oh, hizelegjétek inkább a vadaknak, hogy az én sírom legyenek és semmi testemből meg ne maradjon. Akkor leszek csak igazán Krisztus tanítványa, ha már a világ mitse lát belőlem.»

Vágyát elérte. És ezért ünneplik oltárainkon minden február 1-én az első keresztény század eucharisticus levélírójának, antiókiai szent Ignácztnak mennyei születésnapját.

✻ JÉZUS AZ ÉLET ✻

Jézus az élet, éi örökké
 Midőn teremt, lelket lehel,
 Midőn elförli a halált, bűnt,
 Halála szent érdemivel,
 Midőn feltámadt és kinyitja
 A kárhozaf árnyékait,
 S az ösafyákkal a mennyország
 Örök fényébe fávozik.

Ó él, im az Oltáriszentség
 Örök mély titkában pihen,
 Lángol, miként a csipkebokor
 Szentek szivében, tettiben;
 Beszél a lelkiismeretben,
 Virraszt a befeg álminál,
 Vigaszt, ha lelkünk a halállal
 Vív és a szárnyát bontja már.

Ő él s a tiszta szivben áldás,
 A bünösében gyötrelem,
 Kevélynek örvény, a szegénynek
 Kőszáli fény a tengeren,
 Az Istenüldözőnek ostor,
 A pártütő népnek vihar,
 Beszakadó és összezúzó
 Itélete villámival.

Ő él az Egyház életében,
 Kezében forrnak a csodák,
 A hitvallók lángszellemébe,
 Ihlést az Ő szentlelke ad;
 A vértanúk hivek szivében
 Ő az erő a kegyelem,
 A lelki élet szép virága
 Mind az ő szent nyomán terem.

Egyedül Ő csak, Ő az élet,
 S az él csupán, ki benne él,
 Ki vele halad itt a földön
 Örök törvénye fényinél;
 Ahol Ő nincs, ott nincsen élet,
 Ott minden oszló, rohatag...
 Az a sötétség birodalma,
 Melyben már hajnal nem hasad.

Kemenes.

IX. Pius és az Oltáriszentség.

AZERKILENC SZÁZNYOLCZ február havát írjuk. E hónapban volt harmincz éve, hogy IX. Pius az örökkévalóságba költözött s most harmincz évre rá már szenttéavatási pöre van szőnyegen. Általában az a remény, hogy a XIX. század legnagyobb embere hamar fogja elnyerni az oltárra-emeltetés kegyelmét, mert életében semmi rejtély sincs; őt, ki az egész világe volt, ismerte mindenki. Életszentségét bámulták. Eucharisztikus pápa volt; hisszük, reméljük, hogy a szentségi egyletek égi pártfogójukat fogják benne tisztelhetni az esetben, ha a milliók hő vágya, a szenttéavatás tényleg teljesül. Közel állott a legméltóságosabb Oltáriszentséghez, nemcsak mint pápa hivatalánál, hatalmánál, fogva; mint az Egyház feje és középpontja; de közel állott hozzá mint szenvedő ember, kit ellenei üldöztek, ki elle-

neiért imádkozott és ki nagylelkűen megbocsátott mindenkinek; hasonlított Hozzá mint fogoly, mint a szeretet foglya a Vatikán falai között. Együtt élt az Oltáriszentséggel. Ime halála harmincz éves fordulóján az eucharisztikus pápa élete történetéből egy főlelevenített esemény. Rómában kiütött a forradalom. 1848 november 15-én a Cancellaria palotájában egy tördőzés vetett véget Pellegrino Rossi életének és IX. Pius elvesztette legkedvesebb miniszterét. A rend fölbomlott, s a börtönökből kiszabadult nép, mely még néhány nap előtt hozsannával üdvözölte Krisztus helytartóját, most feszítsd meg-et kiáltott reá. Evviva Pio nono! ez volt a jelszó még egy hét előtt s most már ütegeket vonszoltak föl a Quirinálra. A Vatikán ablakaira ágyúk voltak szegezve. Tátongó torokaikból gyilkos lövegek repültek be a pápa szobáiba s tönkretettek mindent, a mit az emberi munka és művészet összehozott. A pápa ezalatt a szentséget imádta a kápolnában. Innen merített erőt a megpróbáltatás eme napjaiban s visszatérve az oltártól, egy félreeső szobácskába vonult a Quirinálban, a hova csupán az ágyúk tompa mormogása hallatszott; beletemetkezett irományaiba. Kimondhatatlan volt a fájdalom, mely ekkor lelkében honolt; hiszen ki akarta a népet boldoggá tenni, ha nem ő? Vajjon nem az embereké volt minden gondolata, szívének minden verése? Irtózatos megpróbáltatás. De a pápa nem csüggedett, csak folyton imádkozott. Az Isten van velünk, mondogatta és igaza is volt, az Isten el nem hagyta, sőt útmutatást nyújtott, honnan nyerhet majd erősítést szenvedése napjaiban. Balzsam volt lelke sebeire az a levél, a melyet 1848 november 21-én kapott kezei közé. A levél így hangzott:

«Szentséges Atyám!

Száműzetése napjaiban, a míg Franciaországban élt, de különösen itt Valence-ban, a hol meghalt, Szentséged nagynevű elődje, VI. Pius pápa a legméltóságosabb Oltáriszentséget mindig magával hordotta. Ha ő nem vette magához, akkor a kocsiban ülő házi prelátusával maga mellett vitette és imádta. Ebből a legfölségesebb szentségből merített vándorlásaiban világosságot, szenvedéseiben erőt, fájdalmában vigasztalást; halála órájában mennyei útravalója volt, mely őt az örökkévalóságba átkísérte. Sohasem tudta, mely pillanatban fog meghalni. Hiteles adatok bizonyítják, hogy a birtokomban lévő szent edény ugyanaz, a melyben a nagy pápa a szentséget magánál hordozta. Bátorságot merítek magamnak, midőn ezt most följajnlom Szentségednek. Szentséges Atyánk örököse a névnek, örököse a hatalomnak, örököse az erényeknek és örököse az oroszánbátorságnak, de egyszersmind a megpróbáltatások hosszú láncolatának is, a melyben VI. Pius pápának része volt s épen ezért Szentséged talán nagy becset fog tulajdonítani ezen különben szerény, de isteni erejénél fogva oly vonzó ereklyének. Én remélem, hogy ennek az ereklyének ezúttal más lesz

a rendeltetése; de — nem tudjuk az isteni Gondviselés szándékait s nem tudjuk, mily céljai vannak Szentséges Atyánkkal. Én imádkozom érte hittel és szeretettel. Bennhagyom a kis szentségtartót abban a selyemzacskóban, a melyben azt VI. Pius pápa hordotta, ugyanabban az állapotban érintetlenül, a mint az a halhatatlan emlékű pápának legutoljára szívében nyugodott. Midőn nemrég Rómában voltam, Szentségednek atyai jósága felejthetetlen benyomásokat hagyott lelkemben, ez kötelez engem illetén hálára. Ne tagadja meg tőlem Szentséged apostoli áldását, a melyért hódolattal lábaihoz borulva esedezem.

Valence, 1848 október 15.

Péter,

valencei püspök.»

Midőn a szentatya e levelet elolvasta, szemei könnybelábadtak és az isteni Gondviselésnek csodás útmutatását látta a sorokban. Útra kell kelnie, ezt olvasta ki belőle. Isten azt akarja, hogy távozzék, gyorsan, minél előbb és bátran mindene fölé, mert Ő, az Isten, vele lesz. Megszületett agyában az elhatározás, hogy az egyházi államot elhagyja. De ki fog néki ebben segíteni, hogy leskelődő ellenségeinek karmaiba ne kerüljön? Az Isten erről is gondoskodott. A bajor király követe Spaur gróf már többször fölajánlotta neki szolgálatait s megmondotta, hogy nemcsak királyi parancsra akarja az anyaszentegyház fejét mindenben támogatni, de mint magánember, mint Spaur gróf, mint hitbuzgó katolikus is kész alattvalói hódolattal a pápának segédkezet nyújtani a szenvedésnek és szükségnek eme napjaiban. A szentatya kedvesen vette a fiúi szív ez ajánlatát és november 22-én, szent Czeccilia napján Antonelli biborost küldte a bajor követhoz; megizente, hogy nem saját személyének megmentésére gondol, mert hiszen ha azzal javíthatna a helyzeten, szívesen odaadná még életét is a pápaságért, hanem magára a pápaságra való tekintettel határozta el, hogy az apostoli széket meg fogja menteni és ennek érdekében elhagyja az örök várost, mely körülmények között kedvesen fogja venni Spaur grófnak fiúi szívvel fölajánlott támogatását is.

A nemes gróf határtalanul boldog volt; azonnal közölte a szentatya szándékát nejével is, a kinek közreműködésére okvetlenül számított s a ki nélkül nem is tudta volna tervét végrehajtani. Ez eleinte nagyon le volt sújtva, midőn a dolgok illetén való alakulását látta; de annál hősiesebb lélekkel fogott a munkához, minél inkább érezte a közeledő veszélyt. «Holnap útra kelünk», ez volt most a jelszó s a grófnő a legnagyobb ügyességgel tette meg az utazásra az előkészületeket. A megbeszélés szerint az asszony november 24-én reggel Miksa fiával és annak papi nevelőjével, Liebel Sebestyénnel Albanoba kocsizott, a hol a grófnak vagy pedig egy vadásznak csónakja fogja őket találni és hirül hozni, hogy minden rendben van; ez esetben Albanot el kell hagyniok, hogy a szentatyával találkozzanak. Ha

pedig a pápa menekülése nem sikerült volna, az esetben Rómába kellend majd visszatérniök.

A pápa menekülési tervébe ezalatt több megbízható embert is belevettek, így többek között Harcourt herceget, a ki a francia köztársaság követe volt. Mindegyiknek volt valami tennivalója és nem habozott, nem késlekedett egyik sem, midőn a legszentebb érdek megmentéséről volt szó. Az óra elérkezett. A francia követ a megbeszélés szerint audienciát kért a pápánál. Este öt óra felé járt az idő, midőn ez történt; a követ belépett a pápa szobájába. A pápa, a kinek keblén már ott volt az Oltáriszentség abban a kis tartóban, a melyet a valencei püspök küldött s a melyet még VI. Pius hordozott, a francia követ jelenlétében gyorsan átöltözködött; levette a fehér pápai sottánát, a fehér topánkákat a szent ereklyékkal, a fehér fejtakarót és egyszerű fekete papi ruhába öltözött; szemüveget téve föl, egészen készen volt, mire egy mellékajton elhagyta szobáját; hosszú magányos termeken haladt végig, mellén a legméltóságosabb Oltáriszentséggel, míg végre eljutott a legutolsó ajtóhoz; ez már évek óta zárva volt, de eleve gondoskodtak mindenről s így a pápa a szentséggel csakhamar kiért a folyosóra, mely a svájci őrség kapujához vezetett. Ennél a kapunál már egy kocsi várakozott, melyet szántszándékkal többször jönni és menni hagytak, föl és alá járattak, mintha a palota szolgálatában állana. Ebbe szállott Krisztus helytartója, miután a palotában az összes veszélyeket legyőzte. A kocsi megindult és elhaladt a palotagárda mellett, mely az egyszerű fekete papra ügyet sem vetett. Pedig ha tudták volna, hogy mit rejt a fekete ruha! A pápa annál nagyobb bizalommal és bátorsággal szorongatta fekete ruhája alatt VI. Pius ereklyéjét és abban Krisztus élő testét, mely véle menekült.

Szívdobogva hagyta el Róma utcáit s minél nagyobb lőn a veszély, annál inkább érezte, hogy Krisztus van vele.

Eközben a bajor követ felesége fiával és annak papi nevelőjével Albanoba hajtatott; ott találták a vadászt egy csónakon, a ki hirül hozta, hogy a szentatya menekülése sikerült és a menekülők Ariccia határához várják őket. Bár késő este volt s az ég esővel fenyegetett, a grófnő mindannak daczára megindult Ariccia felé. Gyorsan keresztülhajtatott a borgon; majd egy emelkedésen áthaladva lejutott abba a völgybe, mely Ariccia és Genazzano között nyulik el. Ekkor éles füttyöt hallott; a megrémült nő azt gondolta, hogy banditák közelednek, vagy talán még rosszabb is, s reszketni kezdett. De a fütty ismétlődött, mire a kocsi megállott. A grófnő kinézett a kocsi ablakán és kérdezte, hogy mi történt; egyszerre halál-sápadt lett s a szó megfagyott ajakán: egy carabinieri volt, vállravezett karabélylyal. De ez udvariasan azt kérdezte: «Parancsol excellenciád?» Mire a grófnő tisztában volt, hogy ez az út őrizésére van ideállítva. Majd

jobban körülnézett és ime férjét is ott látta, mögötte még egypár karabélyost s azonkívül egy fekete ruhás, zömök termetű embert, a ki hátával a sorompófához támaszkodott. Ehhez fordult azonnal a grófnő és így szólott: «Jöjjön, doktor, szálljon a kocsiba, úgyis viszontagságos az útunk». Erre az egyik karabélyos kinyitotta a kocsii ajtaját és IX. Pius beszállott; mert ő volt a doktor, a kit a grófnő megszólított. Igazat mondott, hiszen a szentség volt vele, a lelkek orvosa. A pápa szótlanul és komolyan lépett be a kocsiba, melynek ajtaját a katonák ismét bezárta és udvariasan szalutálva biztosította a bennülőket, hogy az egész út tiszta a banditáktól s hogy minden rendben van.

És most hagyjuk a nemeslelkű grófnőt magát beszélni, a ki átélte az egész eseményt. Emlékirataiban ez áll: «Így robogott kocsink tovább. Este tíz óra volt. Szentséges Atyánk és Urunk a kocsinak baloldalán ült, vele szemben Liebel, a pap; én jobboldalt ültem, velem szemben pedig fiam ült. Férjem és a vadász a kocsii hátvédjén foglaltak helyet, a lakájok ülésén. Az első pillanatokban, a mennyire lehetett, magamba fojtottam a szót, de azután érzelmeim úrrá lettek rajtam és összefüggéstelen szavakban, a mit más talán meg sem értett volna, kifejezni próbáltam a szentatyának, hogy mily megerőltetésembe kerül, le nem térdelni Szentséges Atyánk, Krisztus helytartója előtt, a ki az Üdvözítő legszentebb testét hordja most kebelén. Szentséges Atyánk megértett mindent; szemeit mellére szegezte, a hol a fényes szentségtartó átragyogott öltönyén és így szólott: Ne féljen, leányom, mert az Úr velünk van!

Ezalatt elértük Genazzanot, a hol lovat váltottunk és meggyújtottuk lámpáinkat. Abban a pillanatban, a melyben a lámpa fénye IX. Pius arczvonásait fölismerhetővé tette, vettem észre, hogy fiam és annak nevelője mint kezdtek csodálkozni és valamit sejtve, tisztelettel huzódtak vissza mindketten a szögletbe. Magam is csodálkoztam, hogy mily kevésbé iparkodott a Szentséges Atya vonásait elpalástolni, amelyet annakelőtte a népszerűetete száz- meg százezer példányban Róma minden utcáján kézzől-kére adott, úgy hogy az még a legszegényebb viskóba is eljutott.

Az egész uton egyebet sem tett, csak a népért imádkozott az édes Üdvözítőhöz, a ki ott nyugodott kebelén. Még azokért is, a kik ellenségei voltak, a kik üldözték. Majd Liebel úrral együtt a breviáriumot kezdte imádkozni és több más imát. Másnap reggel háromnegyed hatra Terracinába értünk; itten arra kért a szentatya, hogy figyelmeztessen, ha majd a határvonalhoz érünk, mely az egyházi államot és a nápolyi királyságot elválasztja egymástól. Végre elérkezett a percz. «Szentséges Atyám, a határon vagyunk», mondtam én ragyogó szemekkel s a szentatya térdre borult és imádván a szentséget, a Te Deum hangjainál adott hálát Üdvözítőjének, ki a veszélyből megszabadította.»

A legméltóságosabb Oltáriszentség védőszárnyai alatt ért IX. Pius Gaëtába. Mola di Gaëta a nápolyi királyságnak egy erődje volt a Földközi-tenger partjain, a hol Ferdinánd nápolyi király egész családjával megjelent és hódolatát mutatta be az eucharisztikus pápának.

Ez IX. Pius menekülésének története; így menekült el a szentséggel Gaëtába, a hol még tizenhét hónapig maradt. Sok jót tett mindenkivel. Nem feledkezett meg az Oltáriszentségről sem. Még Gaëtában 1850-ben állította vissza háromszáz évi szünet után az angol hierarchiát; visszaadta a papságot és az Oltáriszentséget a világhódító Britannianak. Nagyszerűbbet nem is kezdhetett volna. Hogy mi lesz a jövőben Angliával, az csak a legfelségesebb Oltáriszentség mindentudósága előtt ismeretes. Ha a jelekből ítélhetünk, a ránk következő századokban talán britt lobogók fogják jelölni a nagy Oceánon az eucharisztikus Jézus világbirodalmának útjait. *E. B.*

☉ Szent Paszkál életrajza ☉

MÁSODIK FEJEZET.

A pásztorfiú.

PASZKÁL idősebb testvérei atyjukkal együtt dolgoztak, hogy a családnak a mindennapi kenyeret megkereshessék, őt pedig, a hétéves kis fiút a nyáj mellé rendelték pásztornak. Midőn atyja ezt neki tudtára adta, nagyon megörült, mert szerette a szabad természetet, a csendet, a magányt. Itt tudott igazán az Istennel társalogni, imádkozni, elmélkedni.

Midőn az apai házat elhagyta, lelkében kettős talizmánnal távozott: mindent az Oltáriszentségben jelenlevő Jézussal egyesülten végezni és a boldogságos Szűz iránt tanúsított azon gyengéd szeretet érzelmeiben élni, melyhez hasonló a gyermek Jézus szívét édesanyja iránt eltöltötte s mely Paszkált állandóan az eucharisztikus Úr Jézus és az Istenanya szellemi társaságában tartotta.

Ebben az isteni társaságban nem volt Paszkálnak egy unalmas percze sem. Ez neki minden egyebet pótol, ez teljesen betöltötte nemes szívét. Az Oltáriszentségben elrejtett Istenember és a mennyei édesanya képe volt képzeletében, gondolataiban, szívében, az ő szent nevük volt ajkain, midőn róluk beszélt, imádkozott vagy énekelt.

S ez a szeretet indította őt arra, hogy írni és olvasni megtanuljon. Elfogta őt a tudás vágya, hogy az imakönyvekből minél jobban megismerhesse az ő jó Jézusát és mennyei édesanyját s hogy őket minél több és szebb imával dicsőíthesse.

Kis szívét hevítette a vágy, hogy a boldogságos Szűzet az egyház

imáival: a zsolozsmával tisztelhesse. Ez a vágy oly erőt váltott ki belőle, hogy tanító nélkül hozzáfogott az írás és olvasás megtanulásához. Az erős vágy — mely a szentek sajátja — megtalálja mindig a cél eléréséhez szükséges eszközöket. Paszkálnak is meg kellett találnia.

Először egy zsolozsmás imakönyvet szerzett. Aztán az út mellett elhaladó s barátságos tekintetű embereket megkérte, mondanák meg neki, hogy az egyes betűket mily hangon kell kiejteni. A jólelkű emberek szívesen tettek eleget a kis törekvő antodidakta szerény és kedves kérésének. S a folytonos gyakorlat meghozta eredményét. Paszkál rövid idő alatt fönnakadás nélkül, folyékonyan tudta olvasni a zsolozsmát. Öröme leírhatatlan volt. Most már végezhetette mindennap az egyház hivatalos imáját a szent Szűz tiszteletére.

Terra Hermosa közelében egy magaslaton van La Sierra Mária-kegyhely. Ezen templom mellett szeretett a kis pásztor juhaival időzni, mert itt magát minden veszélytől biztosítva, nagyon jól érezte. Szeretett volna állandóan itt maradni, de mivel nem tehetett, pásztorbotjába illesztette a kegykép mását, föléje három keresztet vésett, melyek őt az Oltáriszentségre figyelmeztették. Ez a kis ereklye védte és vezette őt pásztorútjain, miként a felhőoszlop a zsidókat a pusztában. Ha eljött imaórája, a földre szúrta pásztorbotját, letérdelt előtte s oly áhitattal imádkozta zsolozsmáját, mintha a kegykép és az Oltáriszentség előtt végezte volna ott fönn a sierrai templomban. S ezt a botot a szentkép iránt való tiszteletből sohasem dobta a nyáj után, miként az a pásztoroknál szokásos.

Néhány évvel később, midőn egy uraság szolgálatába állott, igen gyakran fölkereste a «Mi asszonyunkról nevezett lorettói kegyhely»-et. Ellenségei e miatt bepanaszolták őt gazdájánál, ki így szólt hozzá:

— Miért nem vezeted a nyájat az alicantei völgybe, hol sokkal bujábbak a legelők, mint Lorettó sovány földjein?

— Mert — mondá szent Paszkál — a pásztor és a nyáj sohasem találnak jobb helyet, mint a «Mi asszonyunk» közelében. Nézze csak, mily jól tápláltak, kövérek, üdék e juhok, ilyeneket nem lehet az egész vidéken látni. És Mária, a jó pásztornö, megvéd minden bajtól. Még egy juhot sem téptek szét a farkasok.

Szent Paszkál szavai az igazság erejével hatottak, s csak ennyit mondott gazdája:

— Legeltesd a nyájat ott, a hol akarod.

Szent magányát néha megzavarták pajtásai, kik olykor-olykor összejöttek, ha az unalom összeverte őket. Paszkál sem vonhatta ki magát. Így akarta Isten is, hogy próbára tegyék erényeit s hogy társai közt apostolkodjék.

A társaság — képzelhetjük — nem volt disztिंगvált. Némelyek közülök gorombák, durvák, vadak voltak s túlságos szabadságot engedtek meg

maguknak beszédeikben s viselkedésükben, a mi szent Paszkál gyengéd lelkiismeretét fölötte sértette s megbotránkoztatta.

Minden durvaságuk mellett is Paszkállal szépen bántak, mert élet-szentsége oly természetes, igaz és kedves volt, hogy mindnyájan érezték: ez a gyermek Isten választottja, azért, mint egy angyalt tisztelték. Ebből az érzésből fakadt az, hogy szentünk önkényt társai apostolává lett.

Ha a pásztorfiúk a téli hideg időben a tűz körül összesereglettek s vigan játszottak, ugrándoztak, Paszkál félrevonult, tüzet gyújtott s imáit meg kézimunkáit végezte.

A növények csomós gyökereiből rózsafüzért készített. Csodálkozó Ferencz társához így szólt:

— Nézd csak! rózsafüzért csináltam. Ezzel akarom bűneimet leróni.

— Bűneidet? Hát neked is vannak bűneid? Hisz oly jámbor, jó fiú vagy s annyit imádkozól, hogy többet már nem is lehetne — mondá társa.

— Bizony sok bűnöm van — felelé Paszkál. — Hánszor engedtem meg, hogy a kísértések szivembe jöjjenek s hánszor lökdöstem a rendetlenkedő juhokat!

Ezeket oly komolyan mondta, hogy Ferencz szégyenkezve tovább állt.

Paszkál soha el nem mulasztotta a jó alkalmat, hogy üdvös gondolatait tanácsait, figyelmeztetéseit tudtára ne adja társainak, a mihez Isten aztán oly kegyelmet adott, hogy az illetők tisztelettel, szeretettel, bizalommal fogadták az üdvös szavakat. Oly jó néven vették, mintha csak egy tapasztalt öreg embertől hallották volna.

Említettük már, hogyan készítette a rózsafüzéreket. Ha egygyel elkészült, rögtön odaajándékozta annak, kit legbuzgóbbnak tartott társai közt. Ő tehát a rózsafüzér apostola volt. A pásztorfiúk hamarasan megkedvelték ez imádságot s többször végezték.

Midőn hallotta társai káromkodásait, így szólt magában: «ez így nem maradhat; a fiúknak le kell erről szokniok». Ha valaki méregbe jött s szitkozódó szavakat hallatott, Paszkál oly kedvesen szólt szívéhez, míg a kis szitkozódó meg nem ígérte, hogy soha többé ily szavakat nem mond. Sokszor így vigasztalta őket:

— Oh édes testvérem, ne haragudjál. A jó Isten s a boldogságos Szűz megsegít s jóvá teszi károdát. A megpróbáltatás nagy kegyelem, csak alázatosan el kell fogadnunk.

Szentünk a milyen jól bánt felebarátjaival, ép úgy bánt a gondjaira bízott juhokkal. Soha senki nem hallotta, hogy csak a legkisebb szitkozódó szót mondotta volna, de haragos sem volt. Ha rendetlenséget látott, komolyan ránézett az állatra, botját fölemelte, de soha le nem sujtotta s tekintete elég volt, hogy engedelmeskedjenek neki: ismerték jóságos pásztorukat.

Ha báránykái vagy juhái kárt tettek más jószágában, bár önhibáján kívül s a legparányibb értékű dologban: Paszkál gyöngéd lelkiismerete nem tűrte, hogy a kárt meg ne térítse. Ha nem tudta rögtön megtéríteni, följegyezte s béréből kifizette, mert, mint mondá: sok kicsi sokra megy s inkább akarom rendbe hozni dolgaimat itt a földön, mint a túlvilágon értük bűnhődni, vagy miattuk a pokolba jutni.

Egy napon föl szólította őt édesanyja, hogy vegye a juhok mellé Izabella nagynénjének kecskéit. Ő így felelt:

— A kecskék torkosak s nem lehet rájuk elégé vigyázni, beugranak a frissen vetett földekre, a szőlőkbe s csak károkat csinálnak.

Édesanyja többé nem szólt e miatt s Izabella kecskéi kevésbé lelkiismeretes pásztorra bizattak.

Gyerek szokás a gyümölcslopás. Szentünk soha egyetlen egy szemét más fájáról le nem szakított, meg nem evett. A főpásztorfiú, ki igen durva volt, kényszeríteni akarta Paszkált, hogy menne vele gyümölcsöt lopni. Mikor Paszkál nemet mondott, így kiáltott rá:

— Vagy velem jössz, vagy agyonütlek.

— Azt megteheted, mert erősebb vagy, de a lopásra nem kényszeríthetsz — felelé Paszkál.

Midőn a tolvaj visszajött, Paszkált gyávának csufolta s gúnyosan mutatva neki egy fürt szőlőt, így szólt:

— Neked nem hoztam ám! Érted?

— Nem is kell a te lopott szőlőd. Ha enni akarok, veszek a pénzemen.

A harmadik fiú, kinek nem volt bátorsága ellenállni, a lopott szőlőtől úgy elrontotta gyomrát, hogy majd bele halt. Paszkál csak ennyit mondott neki tanulságkép:

— Látod, lopott jószágon nincs Isten áldása.

Igazságszeretetéről tanuskodik eme mondása: «még a legkisebb hazugságot sem szabad elkövetni, ha mindjárt az egész világról is volna szó». Társaihoz teljes öntudattal így szólt: «ha én valamire azt mondom: ez így van, akkor elhíhetitek nekem, mert én még tréfából sem hazudok soha!»

Paszkál oly nevet szerzett magának becsületes, nemes, komoly, szent viselkedésével, hogy az egész vidéken minden gazda őt akarta fölfogadni juhászornak.

Reviczky Aladár C. M.

Ha mindennapi a kenyér, mért veszed csak egy évben magadhoz? Vedd magadhoz naponkint a mi kell, hogy naponkint hasznodra legyen. Élj úgy, hogy naponkint méltó légy magadhoz venni a kenyeret. A ki nem méltó naponkint magához venni azt, arra sem méltó, hogy egy év elteltével vegye magához.

Szent Ambrus.

A szegszárdi üvegkehely.

RÉTSÉGBEVONHATLAN történeti tény, hogy a kereszténység hazánk területén, a régi Pannoniában, a II. században ismeretes, a III. és IV. században pedig már virágzó volt. Ha átlapozzuk a martyrologiumokat és a vértanúsági aktákat, azt látjuk ugyanis, hogy a Diocletianus-féle nagy véres üldözés alkalmával már sokan, közöttük püspökök is szenvedtek vértanúi halált Pannoniában Krisztusért, a mely vértanúság mindenesetre pannoniai elődeink mély hitbuzgóságából származott. Ez a hitbuzgóság azonban korántsem mindig vértanúságban, hanem az erénygyakorlatokban is hathatósan szokott megnyilatkozni. Hogy pannoniai elődeink, mely erénygyakorlatokban tűnhettek ki főképen, azt megállapítani alig lehet, de hogy a legfölségesebb Oltáriszentségnek buzgó tisztelői voltak, arra hatható bizonyítékunk van. Ez a bizonyíték az a nagyon becses szegszárdi áldozati üvegcsésze, a mely akár régiségénél, akár mint az Oltáriszentség ezen korbéli mély tiszteletének a tanúja, megérdemli, hogy vele olvasóinkat is megismertessem.

Még a szabadságharcz előtt, 1845-ben Szegszárdon (a római Alisca) Tormay, az odaváló megyei orvos, egy hatalmas 110 mázsa súlyú sarcophagra (kökoporsó) akadt, a mely sarcophag — hogy röviden erről is szóljunk — fehér márványból készült és oldalai domborműves diszítésekkel vannak ékesítve. Néhány diszítése még pogányjellegű (pl. Apollo és Marsyas), de javarészüket keresztény motívumokat ábrázol, ilyen pl. elől a hosszlapon két oldalt látható Amor- és Psyche-csoport (mely a léleknek Istennel való egyesülését jelenti) s a lábfelöli oldallapon egy díszedényből kinyúló, fürtökkel terhelt szőlőtöke (Krisztus jelképe, a mely egyébiránt keresztény emlékeken igen gyakori), továbbá ugyancsak mint Krisztus Urunk jelképe rajta van a delphin is.

A sarcophag bensejében talált csontok egy női tetem részeire valának, a melyek mellett sok mindenféle üvegedényt és egyéb tárgyakat is találtak. Ezek közül legfontosabb azon áldozati üvegcsésze, melynek körirata a legfölségesebb Oltáriszentség tiszteletére és a benne való részvételre szólít föl. Maga ez az üvegcsésze — vas diatretum — a mely mindenesetre a legkiválóbb példányok közé tartozik, széttörve volt s kisebb-nagyobb opálszinű darabjait br. Augusz Antal tolnai alispán neje szedte össze s páratlan ügyességgel sikerült az edényt teljesen eredeti alakjába visszaállítania. Az edény magassága 12, átmérője pedig mintegy 16 cm. Talapzatát alul három csiga és három nyitott szájú delphin alkotja, a melyek közül azonban az egyik halacska már elveszett. A díszedény talpát üvegcsipkézet futja körül, míg magán az edény testén görög fölírás ékeskedik. Legérdekesebb maga ez a felirat, a mely — úgy látszik — nagyon igénybe vehette a készítő türelmét és ügyességét. Minden egyes betűje az edény testéből külön van kiköszörülve úgy, hogy csak alul és felül függ össze az edénnyel. Már a régi rómaiaknál ez az áttört díszítésű opus diatretum kiváló becsben állott és minthogy készítése nagy ügyességet, türelmet és műismeretet tételezett föl, a ritkaságok közé számított és így nem csoda, ha reánk is csak egy-kettő maradt. Mindössze a mienkkel együtt ötöt említenek. Egyet, mely egy daruvári sírban 1785-

ben találtatott, a bécsi cs. és kir. régiségtárban őriznek, továbbá a trivulzi, a két kölni és a szegszárdi ismeretes, a mely utóbbi a Nemzeti Múzeum régiségtárában tekinthető meg.

A mi szegszárdi díszedényünknek köriratát, bár maga a csésze — mint mondtam — nagyon megrongálva maradt reánk, könnyen, mindössze csak négy betűnek hozzáadásával el lehet olvasnunk és megmagyaráznunk. A körirat elején egy kis pálmaág szolgál díszítésül, a mely után körben görög betűkkel ez olvasható: ΑΕΙΒΕ ΤΩ ΠΟΙΜΕΝΙ ΙΙΙΕ ΖΗΧΑΙΟ. azaz magyarul: Áldozz a Pásztornak, igyál és élni fogsz. A pásztor említése, úgyszintén a csésze alján a Krisztus Urunkat jelképező halacskák a díszedényt kétségtelenül keresztény tárgynak minősítik.

Már most kérdés, mit akar ez a körirat jelenteni? A pásztor alatt mindenestre maga Krisztus Urunk értendő, ki többször mondotta magáról: Én vagyok a jó Pásztor. (Ján. X. II.) A «ΙΙΙΕ» — igyál — pedig a legfölségesebb Oltáriszentségnek a bor színe alatt való magunkoz vételére vonatkozik. Hiszen tudjuk, hogy a hívők egész a XII. századig az Oltáriszentséget még mindkét szín, a kenyér és a bor színe alatt is magukhoz vették. Ily módon tehát egészen világos a körirat értelme. Áldozz a Pásztornak, azaz Krisztus Urunknak, igyál — vedd magadhoz a legfölségesebb Oltáriszentséget a bor színe alatt — és élni fogsz, örök életed lesz.

E csésze tehát világos jele, hogy azon nő, ki a sarcophágban nyugodott, nemcsak hogy keresztény, hanem a legfölségesebb Oltáriszentségnek is buzgó tisztelője volt: viszont szerető férjre is vall e díszedény, mert a kegyeletnek szép jele, hogy e nő férje nevének az életben sokat használt áldozó csészéjét a tetemmel együtt tétette a sírba. Sajnos, hogy a sarcophágon nincs bevésve egyáltalában semmi fölirat, a melyből az Oltáriszentség ezen hű tisztelőjére némi adatokat szerezhethetnénk. Valószínű, hogy eltemetésekor nem volt idő, hogy kilétét bevészhették volna a sarcophag oldalára, a melyet egyébként a római kőfaragók mindig készletben tartottak, úgy, hogy csak a fölirat bevésése maradt hátra a halálozás idejére. A díszedény a sarcophággal együtt a tudósok ítélete szerint Krisztus után a IV. századból való.

Ime egy látszólag kevés, de mindenestre nagybecsű adat arra, hogy ezen a szép magyar földön, még mielőtt Árpád honalapító őseinket ide bevezette volna, a legfölségesebb Oltáriszentségnek tisztelete, az Úr Jézus szent vérének vétele már pannoniai elődeink mély hitbuzgóságából sarjadzott. Vajha ez a szép példa az Oltáriszentség tiszteletére és a gyakori szentáldozásra buzdításul szolgálna a magyarnak is! Szeretném, ha kedves olvasóink a szegszárdi üvegcsésze köriratát — *Áldozz a Pásztornak, igyál és élni fogsz* — szívükbe vésnék, hogy az a jó Pásztor, a kinek mi áldozunk, a kinek szent testét és vérét a legfölségesebb Oltáriszentségben magunkhoz vesszük, megadja a kegyelmet erre a földi s inkább arra az örök életre, melynek elnyerése a mi legfőbb óhajunk. *Juhász Vincze.*

Nincs jobb előkészület a következő szent áldozásra, mint az előző áldozás. *La Salle János.*

Gyakran gyónjunk, hogy a bűnnek ne legyen a szívben nyugta és békéje. *Szalézi Szent Ferencz.*

A gyakori szentáldozásról.

II.

ELLENVETÉS: *Ha valaki sokszor áldozik, megszokottá, hétköznapivá válik az Úr testének vétele.* Válasz: A kit az ember szeret, azzal szívesen találkozik bármikor, azzal szívesen társalog s nem lesz unalmas a vele töltött idő, nem kopik le a lélekről a szeretet érzelme s így a boldogság érzete sem.

Mondd a gyermeknek: ne menj annyit édesanyádhoz, ne csókold őt meg mindennap, ne ragaszkodjál hozzá annyira, mert megszokottá, hétköznapivá válik a folytonos együttlét s szeretetének megnyilatkozása.

Mondd a jóbarátnak: ne keresd föl annyit barátodat, ne beszéljetek folyton az ugyanazon világnézetben megítélt dolgokról, ne kutassátok lelketek mélységeit, mert olyat fedezhettek föl egymásban, a mi szétrobbanthatja a viszonyt, csak ritkán váltsátok ki nézeteiteket, gondolataitokat, ítéleteiteket, mert hétköznapivá váltok. Nem nevetséges ellenvetés ez?

Mondd a jegyeseknek: ne hallgassatok szívetekre, csak nagyritkán találkozzatok, mert érzelmeitek hétköznapivá válnak. Akad-e e széles földkerekségen csak egyetlen egy jegyes, ki ez argumentumot elfogadja?

Mondd a boldog embernek: ne gondold annyit boldogságodra, mert megúnod; mond az édesanyának: ne öleld meg annyiszor gyermekedet, mert szereteted elfakul, mint a napsugárra kitett tárgynak színe.

Épen ezen az alapon mondhatom én is neked: menj isteni jegyeseidhez, jóbarátodhoz, testvéredhez, mindenedhez, ne félj, hogy hétköznapivá lesz a vele való egyesülés.

A szentáldozás egyik legfőbb célja, hogy az akaratra hasson és nem, hogy az ember bizonyos édességet érezzen utána. Ha ez megvan, úgy hálát kell adni érte Istennek, de ha nincs meg, nem szabad aggályoskodni, hogy az áldozás is rossz volt. Mert valószínű, hogy a ki sokszor járul a szentáldozáshoz, nem érzi azt az édességet, mely a ritkán végzett ájtatosság sajátja, de nem kell figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy nem az érzelem, nem az elérzékenyülés, a könnyek, a meghatottság teszik értékké a szentáldozást, hanem a lélekre gyakorolt hatásai. Nem az ebéd végére hagyott sütemények, bárhogy izlenek is, adják a táperőt, a szentáldozásnál sem az édes benyomások, a hangulat, az érzelem táplálják a lelket, hanem az erényekben való gyarapodás, előrehaladás, az akarat megedzése, a szenvedélyek csillapítása.

«Ne vezesd magad félre és ne gondold azt, hogy ha kevésszer mégysz az Úr asztalához, sokkal nagyobb buzgósággal végzed majd ájtatosságodat s így több kegyelemre teszed méltóvá magadat. Igaz ugyan, hogy a ki kevesebbszer eszik, jobb étvágygyal eszik, de sokkal erősebb, izmosabb az, a ki *rendesen* táplálkozik. Ha te ritkán áldozol, talán egy kissé nagyobb lesz az áhítatod, de szentáldozásod sokkal kevesebbet fog neked használni, mert kevesebb lesz erőd is hibáid legyőzésére.» (Lig. szent Alfonz.)

Ne tulajdoníts nagy fontosságot a benyomásoknak s legyen tisztább és igazabb fogalmad a kegyelmi életről. Keresd a szentáldozásban Jézus igaz, éltető szeretetét és ha komolyan keresed, meg is találod. Ha te azért áldozol, hogy kísértéseid közepette erős légy, hogy tiszta életet élhess,

hogy az ima szellemét minél jobban elsajátítsd, hogy mindennapi küzdelmes életedben erősen állj elveid alapján, biztos lehetsz, hogy szentáldozásaidból sok hasznot fogsz meríteni és minél többször áldozol, annál nagyobb eredményt is látsz majd lelkedben.

Ellenvetés: *Nem merek gyónás nélkül áldozni, már pedig minden nap nem gyónhatok.* Válasz: Ki kívánja tőled a napokinti szent gyónást? Az anyaszentegyház, mely nagyon ajánlja a naponkinti szentáldozást, nem kötelez minket arra, hogy minden szentáldozás előtt gyónjunk. Aggályod tehát nem egyezik meg az egyház szellemével. Csak egyetlen egy eset van — miként a trienti egyetemes zsinat mondja, Sess. 13. c. 6. — midőn az áldozás előtt gyónni vagyunk kötelesek: «ha halálos bűn tudatában vagyunk».

A mi a bocsánandó bűnöket illeti, melyek mintegy elválaszthatlanok emberi gyarlóságainktól, azt tanítja az egyház, hogy az Isten megbocsátja azokat a gyónáson kívül is, ha bűnbánatos szívvel, Isten iránti szeretetből jócselekedeteket végezünk. Például: szenteltvízzel keresztet vetünk magunkra, imádkozunk, a bánatot fölkeljük szívünkben, az Oltáriszentséget imádjuk, vagy bármely szentelményt a fönt megjelölt érzelemmel végezünk. Ha ennek daczára elkövetett kisebb bűneid miatt vonakodnál a gyakori szentáldozástól, hallgasd meg, mit mond X. Pius pápa, midőn a trienti zsinattal erre figyelmeztet: «a szentáldozás megóv a halálos bűnöktől és a bocsánandó bűnöket kiirtja».

Fontold meg jól ezen szavakat! Ha te bocsánandó bűneidet igazán megbánod s ha azokhoz nem ragaszkodol, akkor a szentáldozás úgy megsemmisíti azokat, mint a tűz a szalmát. Halálos bűneidet, mint kemény köveket, a tűz nem képes megsemmisíteni, oda a gyónás kalapácsa kell.

Járulj tehát félelem nélkül, örömmel, bizalommal a szentáldozáshoz és ne tartsanak vissza attól bocsánandó bűneid.

S hogy teljesen meggyőzzek arról, hogy nem kell minden áldozásod előtt gyónnod, álljanak itt X. Pius pápa 1906. évi február 14-éről kelt dekretumának következő szavai: «A szentszék távol attól, hogy a gyakori szentáldozáshoz a néptől a gyakori gyónást követelné, ellenkezőleg föltételezi, hogy a hivek hozzászokva a naponkinti szentáldozáshoz, eljutnak oda, hogy nem kell majd hetenkint gyónniok. Nyilvánvaló, hogy a hetenkinti gyónás kitűnő előkészület, azért nem lehet azt eléggé ajánlani mindazoknak, a kik könnyen megtehetik, de viszont nem szabad a naponkinti szentáldozásnak akadályul lennie ott, a hol anyagi vagy erkölcsi körülmények miatt e gyakorlat nagyon nehéz. Jobb a kegyelem állapotában levő hívőt fölmenteni a szent gyónástól, mint visszatartani a gyakori szentáldozástól.»

Reviczky Aladár C. M.

Kettőnek szükséges a szent áldozás. Az egészségesnek, hogy ne legyen beteg, a betegnek pedig, hogy egészséges legyen.

Azt mondod: nem áldozom többször egy gyónás után, mert nem vagyok tökéletes. Ép azért áldozál. Hiszen nem te neked kell tökéletessé tenned Krisztust, hanem Krisztus tesz téged tökéletessé.

Ugy élj, hogy mindennap áldozhassál.

Szent Ágoston.

VEGYESEK

A szentmise szeretete. A szentmise szeretete egy nép hitéletének leg-csalhatatlanabb próbaköve. A hol a szentmisét szereti a nép, ott az Úr Jézus lelke dagasztja az öntudatos sziveket, a hol pedig a miseáhitat lanyhul, ott apály áll be egy nép hitéletében is. Példa kell? Nézzetek Irországra. Kell-e jobb katolikus a világon, mint az ír? Ez a nemzet a hitvallók nemzete, mely ősapáinak hitéből egy tapodtat sem engedett. De nem csoda, mert ha fővárosába mentek, Dublinba, ott 40.000 ember hallgatja naponként a szentmisét.

Az előkelő ministráns. Büszkének szeretem a spanyolt, különösen, ha hitét vallja meg. Nemrégén történt, hogy Spanyolország miniszterelnöke az oltárnál, a mennyei király trónusánál ministrált. A dolog pedig így történt. Meghalt az asturiai hercegnő és Maura miniszterelnök a királyi palotába ment, hogy az uralkodóház előtt nemzete részvétét kifejezze és a ravatálnál ő is imádkozzék. Maga a királyné öltöztette fel az elhunyt hercegnőt kolostori ruhába, s husz apáczanővér imádkozott a megboldogult lelkéért. A ravatal készen állott s megkezdődött az oltárnál az örökmise. Szakadatlanul miséztek a hercegnő ravatala mellett. Mikor az első szentmise kezdődött, azt veszik észre, hogy nincsen ministráns. De Maura miniszterelnök nem azért született spanyolnak és mindenekelőtt katolikusnak, hogy magát szégyenelje, vagy csak hogy egy cseppet is habozzék, a mikor Istennek szolgálni kell. Odalépett hát az oltárhoz és Spanyolország első hivatalnoká ministrálni kezdett az égi király trónusánál. Letérdelt, imádkozott. Midőn pedig a pap a szent ostyát felemelte, elgondolkozott azon, hogy szép dolog, dicső dolog, ha valaki XIII. Alfonznak miniszterelnöke, de még dicsőbb, sokkal dicsőbb, hogy ő most ebben a pillanatban az Úr Jézusnak minisztere.

Az «imádkozó bélyeg». Ilyen is volt ám. Volt. S talán érdeklő is a nyájas olvasót meg az örökimádás lelkes apostolát, hogy mily végzet érte ezeket a jobb sorsra érdemes ritkaságokat. Páduai szent Antalt az egész világ tiszteli, hogy ne tisztelnék tehát hazájában Portugáliában, hozzá még szülőhelyén, Lissabonban. A portugálok pedig jól tudják, hogy a bélyeg nagy hatalom, megfordul mindenütt, s valóságos misszióutakat tesz még messze tengereken. Nyomattak tehát bélyegeket szent Antal képmásával, élete nevezetes eseményeivel, hogy a világ hadd lássa, miket művelt Isten dicsőségére Portugália nagy fia. De ez még nem volt elég. A bélyeg hátán a ragaszték alatt egy ima ékeskedett szent Antal pártfogásáért esedező. Ezzel az imával mentek a levelek világgá a szent pártfogása alatt, a ki hiven megőrzi a rája bizott tárgyakat s visszaszerzi azt, a mi elveszett. Ilyenképen az imádkozó bélyegeket csakhamar elkelték s meg is kezdték az imaapostolkodást és terjesztették szent Antalnak tiszteletét. Mindez a legjobb szándékkal történt, ugy-e bár? Csakhogy van egy régi jó portugál közmondás, a mely azt tartja, hogy a pokol is jó szándékkal van kikövezve. Ez beteljesedett az ártatlan bélyegeken is. Mert hát vannak áhitatos portugál nyelvek is, a kik becsülettel imádkoznak; de hát vannak azonfelül csipős nyelvek is, a kik a levelekre bélyeget ragasztanak. S ez itt a bökkenő. Mert hát ugyan mivé lesz az az «imádkozó bélyeg» egy ki-

próbált szocziálista demagóg szájában? Ugy-e bár káromkodás. Vagy egy kicsur szájában? Ugy-e bár vicc. Vagy egy szatócs nyelvén? Ugy-e bár üzérkedés. No lám, ez volt a bélyegek eredeti bűne. A miért azután lesújtott a cenzura a püspöki palotákból. Alig mult el néhány nap s a portugál püspökök sorra betiltották katolikus hiveiknek az «imádkozó bélyegek» használatát.

La sacra girandola. A mikor ezt a bűvös szót leirtam, képzeletben máris Assisi bájos kék egét láttam fejem felett. Elképzelem, mint tolong a nép az utczákon, s mint kanyarodik le a völgybe oda, hol a Santuario áll, szent Ferencznek csodás szép temploma. Nagycsütörtök van. Az emberek sűrűn járnak imádkozni, nagy csoportokban hagyják el lakásaikat, hogy a templomba menjenek s el-elnézzék áhitattal azokat az örök csodáit az isteni szeretetnek, a mikről nekik a Girandola beszél, mint valami élő biblia. Mi is az a Sacra Girandola? Nem más, mint egy óriási nagy fából készült s arannyal behintett fényes szentségmutató. Olyan, mint a templomokban van, csak hogy nagy, óriási nagy. Ott, a hol a szent ostyának van a helye, egy hatalmas nagy fehér kör látható; ezen a körön vonulnak át a képek, a melyek egy tengelyen a Girandolán mozognak. És milyen képek azok? Az Ur Jézus élete története, születésétől haláláig, mennybemenetelétől a világ végéig. Mindez ebben az óriási nagy ostyához hasonló fehér körben. És igaza van a beszédes Girandolának; hiszen az Ur Jézus élete ott megismétlődik a szent ostyában, a szentségmutatóban örökkön örökké, ugyanaz a názáreti Jézus, a ki minket úgy szeret, a ki érettünk szenvedett, meghalt, de feltámadott, s a ki minket itélni fog az utolsó napon: az van ott a szent ostyában, mint Isten és ember, időben és örökkévalóságban, ott él, ott dobog érettünk szentséges Szive benn a szent ostyában. Erre akarja megtanítani a Sacra Girandola az embereket szent Ferencz egyházában, Itália bűvös-bájos kék ege alatt, hogy bizalommal forduljanak az édes Jézushoz, a ki harminczhárom földi évet és egy mennyei örökkévalóságot él át abban a szeplőtelen fehér áldozati kenyérben.

Szocziálista nevelés. Trevisoban történt, Felső Olaszországban, azon a helyen, a hol X. Pius pápa töltötte ifjúkort éveit. Az iskolás gyermekek első szent áldozásukat végezték, közöttük a kis Beppo is, egy gesztenyesütőnek fürtőshaju, szelid kis gyermeke. A mint a szent áldozásnak vége volt, Beppo gondolataiban elmerülve, szépen áhitattal hazafelé tartott, kezében volt az áldozati kép, meg a gyöngyvirággal ékesített szent viaszgyertya. Észre sem vette a kis fiu, hogy milyen kompániába keveredett; az utcasarkon szocziáldemokrata suhanczok köpdöstek a járókelőkre, s csakhamar szemügyre vették a kis Beppet is. Nyakon csipték az ártatlan fiut és óriási hahotázás közepette ezt kiáltották fülébe: Káromkodjál! Látták ugyanis, hogy a gyermek áldozott. De hát nem azért áldozott a kis gyermek, hogy a lelke fel ne háborodjék; bátran szembeszállott támadóival s ezt válaszolta: Nem teszem sohá! Azok pedig még jobban reátámadtak: Nem fogsz káromkodni? s czibálni kezdték mindkét fülénél. Káromkodjál, mert különben kényszerítünk reá! A gyermek türt s még erősebben összeszorította fogait. Bamba! kiáltották végre, mikor látták, hogy ez a gyermek ellent is tud állani, s meg sem nyitja száját. Az ilyen hősies viselkedés fáj a szabadságszerető szocziáldemokratáknak s azzal

adtak kifejezést megvetésüknek, hogy a kis hitvallót az utca sarával összevissza dobálták. Ilyen tehát a világot megváltó nemzetközi szociáldemokrácia!

Pius pápa karácsonyfája. 1906. december 20—1907. december 20. Nekünk adta két évvel ezelőtt, épen karácsonyra. Hogy ragyogott a szemünk, mikor megláttuk; mint a gyermek tapsoltunk örömünkben, s néztük az új karácsonyfát, az életfáját a paradicsomkert közepén, az Úr Jézus Krisztust, ragyogó monstranciában, a kisdéd gyermeket Szűzanya karjaiban. Kell e fényesebb karácsonyfa, mint az Oltáriszentság, kell-e több édesség, kell-e több boldogság, mint a mennyi az életfáján van. Hiszen mindennap vehetünk belőle, mondotta a Szentatya; sohasem fogy ki ez a ragyogó fa, örökké nálunk marad, karácsonyunk lesz örökké.

Hátha még a gyertyák kigyulnak! Az lesz csak ám az öröm. Kigyulnak ketten, hárman, tizen, aztán százan, sokan. És mi odaszaladunk, térdre hullunk és imádkozunk egymást megértve, Istent szeretve. És elnézzük a gyertyák lobogását, lobognak vigan, fel az ég felé, excelsior magasabbra! s örömtől repes a szívünk, mikor a ragyogó fának gyümölcsei hullanak le ránk. Minél fényesebb lesz körülöttünk, annál melegebb, annál barátságosabb; minél többen leszünk, annál boldogítóbb! Mily jó is együtt lenni a testvéreknek, énekeljük Dávid királylyal, Betlehem szülöttével! Szegény emberek, kik ott künn dideregnek, hozzánk fognak jönni, a mi ragyogó fánkhoz békét keresni, megpihenni karácsonynak éjszakáján. Jól teszitek. Jertek a karácsonyfához, jertek az Oltáriszentséghez! El Betlehembe, a kenyérházába s vegyétek magatokhoz az örökéletnek kenyerét; vegyétek mindennap, hogy mindig karácsony legyen szívetekben, születésnapja a kis Jézuskának. Gyujtsátok meg a karácsonyfát, lám másutt már égnek a gyertyák, vannak már százak, ezrek, milliók körülötte. Legyetek hát apostolok, a gyakori szentáldozás apostolai. Most lőn az ige testté, mostan kezdjétek meg karácsonynak ünnepén!

Fel tehát hivek, fogjatok kezét és egyesüljétek! (Egy karácsonyi levélből.)

Szentségi csoda magyar földön. A vatikáni levéltárnak Dataria osztályában (Pauli II. A. VI. 1469. L. I. Dig. Ex. X. R. f. 308b. A. 1470. IX. Kal. Jul.) van egy oklevél, mely a győri egyházmegyében, úgylátszik, 1469-ben történt szentségi csodára vonatkozik. Derék történettudósunk, Érdujhelyi Menyhért, ki 1896-ban a római levéltárakban behatóbb kutatásokat végzett, eredményeiről beszámolva ekképen ismerteti ezen oklevél tartalmát: «Egy győrmegyei pap misézés alkalmával a szent ostyában Krisztus vére cseppjeit látta. Odahívta a népet s mindnyájan bámulva szemlélték Jézus vére cseppjét a konszekrált ostyán. Mise végeztével az ostyát korporaléba betakarta s a tabernákulumba elhelyezte. Hallván ezt Mongorókerék földesura: Elderbach Bertold, fegyveresekkel betört a templomba s két udvari káplánja által az ostyát elvitette Mongorókerékre. A győri püspök ezen erőszakos eljárás ellen tiltakozik s a földesur ellen panaszt tesz. A pápa az esztergomi érseket s a veszprémi püspököt küldi ki vizsgálatra». (Kath. Szemle 1896. 630. l.). Mivelhogy bennünket közvetlenebbül érdekel mindaz, mi hazánkban, főleg a régmúlt időkből, az Eucharisziával összefüggésben van, érdemes volna ezen adatok alapján tovább kutatni a magyar földön történt szentségi csodát illetőleg.

Vissza a gyakori szent áldozáshoz.

Mutatvány *Reviczky Aladár* könyvéből.

LAPUNK zártakor vettük *Reviczky Aladár* kitünő kézikönyvét, mely az eddig megjelent munkák mellett a legalkalmasabbnak ígérkezik arra, hogy a katolikus hitéletnek legvitálisabb kérdésében, a gyakori szent áldozásban útmutatásul szolgáljon. Addig is, míg kimerítő bírálattal szolgálhatunk olvasóinknak, a műnek még ismeretlen részeiből néhány szemelvényt közlünk.

Tekintélyek nyilatkozataiból:

«Krisztus mondotta: «Jöjjetek hozzám mindnyájan!» Nem azt mondta: jöjjetek egy évben egyszer, sőt még azt sem: jöjjetek, a mikor szükségtek van, hanem: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik terhelve vagytok és én megennyhítlek titeket.» Ismerem gyarlóságokat, gyengeségeiteket, bajaitokat. Ismertem azokat akkor is, a mikor alkottam szeretetemnek e nagy szent-ségét: de épen, mert ismerem mindezeket, szereztem azt. Jöjjetek hozzám bizalommal. Az idő, a szám nem korlátjai szeretetemnek. Jöjjetek, azért minél gyakrabban a szent áldozáshoz. Jöjjetek mindnyájan kivétel nélkül.

Ez az Úr Jézus szava.»

Gróf Csáky Károly, püspök.

*

«Hány keresztény van, ki mindenféle hitványságnak helyet ad szívében, csak a dicsőség királyának nem. Mária és József most is szívrehatólag mondják: «Kérünk titeket, fogadjátok be e gyermekeket.» Ő végtelenül kedves és mindenható. A hol ő lakik, oda leszáll az áldás. A hol ő nincs, ott nyomor és kárhozat honol. Ő a világosság a sötétségben. Vigasz a nyomorúságban. Bőség a szükölködésben. Boldogság a halál után... Honnan meritették a boldog időkben a szeretetet, az erőt? Befogadták a kis Jézust: napjában többször imádkoztak, gyakran olvasgattak jó könyveket, minden nap eljárógattak a szent misére, mindennap megáldoztak és mindez megerősítette bennük a természetfölötti életet, mely az embereket teljesen átalakítja.

Az első keresztények eljárását akarja az egyház meghonosítani. Nem üldözik-e most is a keresztényeket? De mennyire, — és veszélyesebben most, mint akkor. Akkor tüzzel és vérpaddal állott elő a zsarnok, most hízélgéssel, ígéretekkel, gúnynyal, képmutatással csalogatnak minket a tettvágy, birvágy és hamis önbecsülés álarca alatt. Megvetett ember az most, ki nem szabadgondolkozó minden irányban; a gúny tárgya az, a ki a szent evangélium elvei szerint rendezi be életét; együgyű, gyáva lélek az, a ki még nem tudja magát túltenni Isten és az egyház törvényén. Bizony nagy bátorság kell ahhoz, hogy hű katolikusoknak valljuk magunkat, de

ezen bátorságot csakis azon isteni eledelből meríthetjük, melyből merítették hős testvéreink a pogány zsarnokok idejében.

Nekünk az Úr azt mondja: «Az én gyönyörűségem az emberek fiai között lenni». (Péld. 8, 31). Csak egyszer az évben? Egyszer a hónapban? Vagy héten? Avagy mindig, minden nap?

Az egyház csak Jézus Krisztus óhaját, akaratát érvényesíti, midőn a naponkénti szent áldozást sürgeti. *Gróf Majláth Gusztáv, püspök.*

★

Szanatóriumomban nagy számmal vannak fiatalemberek, kiket bűnös szenvedélyük szervezetileg majdnem teljesen tönkretett. Ha az ifjak katolikusok, a legelső gyógyszer, mit nekik ajánlok, a heti szent áldozás. Egyszeri jó áldozás többet ér, mint száz jó föltétel. Azért a más vallásúaknál igen nehéz eredményre jutni. *Egy német orvos.*

Példák című részből:

Egy ezredes a krími háborúban parancsot kap egy város bevételére. A legnagyobb golyózáporban oly nyugodt, mintha csak díszőrséget állna. Bátorsága és hidegvére a legszebb győzelemre vezetik. Tábornoka csodálkozva kérdi: «Hogy tudott oly nyugodt lenni?» Felelet: «Tábornok úr, ma áldoztam».

★

Egy fiatalember a következőket írja: «Jelenleg más lelkiállapotban vagyok, mint a lelkigyakorlatok idején. Csak egy szót találok, a melylyel helyesen tudom jellemezni jelenlegi lelkiállapotomat: ujjászületés. Érzem magamban a léleknek magasztos munkáját. A lélek megtisztul, jobb lesz, küzd önmagával és minden nehézséggel. *Lintela Gy.*

★

Egy faluhelyen egy özvegy asszony már jóideje naponként áldozik. Annyira legyőzte bűnös természetét, hogy már csak kis hibákról vádolja magát, de azért folyton bánkódik s egyre hangoztatja: «Miért is nem ismertem az én jó Jézusomat fiatal koromban?» Arczán ott ragyog a jóság, a szeretet s valami kimondhatatlan szépségű lelki béke: Krisztus békéje.

★

A szent áldozás apostolai.

Ha az embernek a szive tele van a csordulásig, akkor nincs az a gát, mely ennek ellenállni tudjon. Ha te, kedves olvasóm gyakran táplálkozol az Úr Jézussal, ha mindjobban átalakulsz Krisztussá, ha szived tele lesz az ő érzelmeivel, úgy azon léssz, hogy a mi téged boldogít, az minél több felebarátodat is boldogítsa. Az a krisztusi szeretet, mely szivedet

hevíti, átömleni kíván felebarátod szívébe is. Így mintegy ösztönszerűleg beállsz a gyakori szent áldozás apostolának.

S te lelked kényszere alatt elindulsz apostoli utadra.

A legelső állomás lesz saját otthonod. Atyád, anyád, férjed vagy feleséged, gyermekeid, testvéreid, cselédeid, alattvalóid lesznek azok, kiket példáddal, szép szóval, jó órában mondott kedves meghívással, rábeszéléssel, az alkalmak (a milyenek: szerencse, szerencsétlenség, névnap, ünnepnap, halálozási évforduló stb.) ügyes felhasználásával, gyengéd szeretettel s tapintattal ráviszesz a boldogság útjára.

A második állomás: rokonaid, barátaid, barátnőid, ismerőseid lesznek. Átadod nekik e kis könyvet, vagy megajándékozod vele őket, társalgás közben rátereled a beszédet s veted magot minden termőföldre, mely mellett utad elvezet. Ha ifjakat ismersz, megajándékozod őket Lintelo Gy.: «A gyakori és naponkénti szent áldozás» című füzetkével. (Kapható Esztergomban Buzárovits G.-nál, ára 30 fillér.)

A harmadik állomás: szegényeid lesznek. Az anyagi alamizsa mellett juttass nekik lelki alamizsnát is. Oktasd, tanítsd őket, beszélj nekik a gyakori szent áldozásról, oly vonzó, kedves előadásban, oly meggyőző szavakkal, hogy a szegény szükölködő kiérezze, hogy ő is lehet gazdag Krisztusban. Terjeszd köztük: «Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szent áldozásról» című népiratkát. (Szent-István-Társulat, Budapest, IV. ker., Kecskeméti-utca 2. Ára 16 fillér.)

Az apostoli munka fárasztó, de oly boldogító, hogy a földön nála kevés nagyobb boldogság van.

Ha az ördögnek vannak apostolai, mennyivel inkább kell lennie Krisztusnak. Akár férfi vagy, akár nő, akár felnőtt, akár gyermek: légy a gyakori szent áldozás apostola. Nem egy gyermek volt már a saját édesapja apostola.

Utolsó ítéletkor az apostolság pálmája lesz jutalmad.

*

Általános szándékok. A szent áldozás utáni imákba ajánlva.

Ha imádkoztál, ájtatos lélek, saját szándékaidra, kérd a szentségi Jézust az alábbi általános szándékokra is, hogy édes magyar hazánkban minél nagyobb legyen a lelkek fölött való uralma.

A római pápa, apostoli királyunk és főpapjaink szándékai. A papság kegyelmi élete és működése. Az idehaza és külföldön élő katolikus, magyar testvéreink — lelki s anyagi ügyei. Hazai és külföldi missziók és lelki gyakorlatok. A szegények. A legnagyobb nyomorban szenvedők. Kik legjobban rászorulnak Isten valamely kegyelmére. A betegek. A mai napon haldoklók, hogy a kegyelem állapotában muljanak ki. A tökéletes bánat

kegyelme a szerencsétlenség okozta halál előtt. A tisztító tűben szenvedő magyar testvéreink. A gyakori szent áldozás elterjedése. A katolikus sajtó föllendülése és terjedése. A törvényhozás áldásos működése. Összes katolikus intézeteink, egyleteink, társulataink, mozgalmaink. Mindkét nembeli fiatatság. A vegyesházasságok csökkenése. A bünösök s eretnekek megtérése. Jézus szentséges Szive kiengesztelése a tegnap etkövetett bünökért. Mindnyájunk följánlása Jézus szentséges Szívébe.

Magyarország és a nagyvilág.

Szent Gellért utóda. Kinevezték az új csanádi püspököt: Csernoch János az apostoli szentszék kegyéből szent Gellért utóda lett. Minden katolikus ember örül e hazában, hogy a nagy hittérítőnek püspöki trónusán egy oly apostoli férfiút lát, a ki egész életében istenadta fényes tehetségével és lángoló buzgalmával az Úr Jézus legszentebb érdekeiért küzdött. Csernoch János 1852 június 18-án született Szokolczán. Iskoláit szülőföldjén s Esztergomban végezte, papi tanulmányait pedig a bécsi I. ázmány-intézetben és az Augustineumban. Vidéken és a fővárosban volt segédlelkész, majd theologiai tanár, primási levéltáros, utóbb irodaigazgató lett. Később kanonok és schávniki apát, majd Esztergomban főszékesegyházi plébános. Legnagyobb babérait a közélet terén aratta; a hirhedt Bánffy-választásokon Csaczán megbukott, de utóbb szülővárosa, Szokolcza választotta meg, melynek mai napig is képviselője. Lelkébe markolt a népnek, melyet buzgó őseinek hagyományaitól, az Úr Jézus hitétől nem lehet eltéríteni. Jézus Krisztus szent hitét megtartani s Véle egy boldogabb Magyarország újjászületését előkészíteni: ez volt élete programja. Ezért küzdött mindenütt: a szószéken, az oltárnál, a lapokban, a parlamentben, a klubokban, a bizottságban, az egyletekben, megmutatva, hogy az igazságért küzdeni s az igazságból egy tapodtat sem engedni annyi, mint az élet kenyeréért, Jézus Krisztusért küzdeni. S ezt az eucharisztikus programot nemcsak odakünn valósította meg, hanem odabenn a templomban is. Esztergomban az ottani szegényház vezetésére buzgó apáczákat szerzett az Úr Jézusnak s a ház kápolnáját gazdagon fölszerelte. Maradandó mély hatással élnek a buzgó hívek lelkében azok a fényes úrnapi körmenetek, melyeket ő vezetett Magyarország egyházi fővárosban; felejthetetlenek azok a beszédek, melyeket templomszenteléseknél tartott. Szóval Csernochot mint eucharisztikus embert a templomok szeretete jellemzi. Hozza Isten őt sokszor majd közénk is és legyen szent Gellért utóda az Úr Jézusnak is minél többször vendége itt Budapesten az Örökimádás templomában. Ad multos annos.

Budapest. A *Katolikus Népszövetség* megalakult január 27-én, a szent család vasárnapján a budapesti Vigadóban. Föl van állítva a gépezet, csak villany kell belé, fény és munkaerő, hogy a dübörgő kerekek Isten dicséretére végezzék népmentő munkájukat. Hitünk és legszentebb meggyőződésünk, hogy a villanyerő, a mindent átalakító isteni kegyelem csak onnan áradhat ki, a hol van, az oltárról. Fogjunk tehát kezét először is az oltárnál és egyesüljünk ott az Úr asztalánál. Alakítsuk meg egyidejűleg a

gyakori **áldozás** ligáját. Ha itten egyesülünk, ne féljünk, ott künn el nem szakadunk; az ōs keresztények is a szeretetlakomákban egyesültek. Ha a kegyelem e forrását kikapcsoljuk az áramkörből, nem is lesz áramunk; ha a Népszövetségben nem lesz lélek, a gép nem fog mozogni, marad mi volt, csak lomha gépezet. «Isten a szeretet, a szeretet egyesít, az egység erőt ad!» ez a Népszövetség jelszava. S ezzel egyszersmind az Oltáriszentséget ajánlja tagjainak, mert hisz itt az Isten, itt a szeretet, a mely egyesít és erőt ad. Áldozunk az oltárnál előbb, hogy odakünn a hazáért áldozhassunk. El a tűzhelyhöz! Lobogjanak zászlaink az Oltáriszentség előtt és Ő áldja meg azokat. Éljen a Katholikus Népszövetség!

25.000 lengyel él Bupapesten. A testvérnemzetet az Oltáriszentség iránt való imádatos hódolat jellemzi; bárhol is van a világon, az áldozásban merített kitartással enyhíti, édesíti meg a száműzetés keserű kenyerét. Huszonötezer lengyel van Budapesten; részben Ó-Budán, részben Újpesten, legnagyobbbrészt a Tisztviselő telepen, a hol a káivária kápolna az ō nemzeti templomuk. Van a lengyel nemzetnek egy Prohászka: ez Bilcewski lemergi latin szertartású érsek. Tudós fő, buzgó pap, lelkes apostol. Bejárta már a világot s eljutott a keze mindenüvé, a hol csak lengyel él, Dániában, Canadában és egyebütt. Itt járt a mult évben Budapesten is és elhatározta, hogy egyházmegyéjéből lengyel papot küld Budapestre, a ki állandóan itt lakik s a huszonötezer lengyelt Istennek élő és írott igéjével táplálni fogja. Így hát gondozót kap ez az eucharisztikus lengyel sziget is. Mint értesültünk, minden elő van készítve, a miniszteriumban, a hercegprimásnál és a váczi püspöknél s így nemsokára nem csupán áldozatkész magyar papok, hanem egy rendes lelkész fogja összegyűjteni az eucharisztikus Jézus tűzhelyénél a világváros forgatagában szétszórt árva lengyeleket.

Templomot Pádúai szent Antalnak. Huszonhárom év választ el 1931 június 13 átol. Ekkor ünnepele meg a katholikus anyaszentegyház Krisztus kenyérosztó szentjének, Pádúai szent Antalnak dicsőséges halálát. De a magyar globus is ünnepele meg. Hiszen a mohácsi vész után az ō pártfogásába ajánlottuk országunkat. Hogy mindennapi kenyerünk, úgy a testi mind a lelki el nem fogyott, sokban neki köszönhetjük. Ezért kezdeményezi Buday Aladár fényes vezérczikkében Pádúai szent Antal templomának megépítését itt a fővárosban, Magyarország szívében. Egy templomot 1931 június 13-ára, egy templomot az Úr Jézusnak, a hol a testileg és lelkileg éhező szegények egyaránt kenyeret nyerjenek mindennap.

A Narenta völgyéből. A vadregényes Boszniából kaptunk egy levelet. Le van írva benne, hogy mily állapotok vannak Boszniában s még milyebbek Hercegovinában. Mi egy magyar-osztrák Svájcra álmodozunk, ha Boszniáról olvasunk. Hiszen a Teremtő azzá is tette azt, de nem az emberek. Van ott még valami, de sok is ám az izlam levegőjéből, a melynek nyomán sivár pusztaság terem, de nem jóléttől duzzadó alpesi kultura. Nemrégiben láttam egy fényképet: apácák állnak az eke előtt és szántanak. Hiszen eddig úgyis csak a szerzetesek segítettek a Teremtőnek az okkupált tartományokat széppé tenni. Csak az eucharisztikus Jézus neveltjei csinálnak ott valamire való kulturát; a szegény nép nem ér rá, a kormány meg másra gondol. Sehol sem oly szegény az Úr Jézus, mint épen Boszniában, a mely főleg neki, úgyszólván egyedül neki köszönhet mindent. Az Ő szerzetesei ott a kultura terjesztői. Szegény jó pásztornép lakik itt

ép úgy, mint Bethlehemben; az Úr Jézus istállóból összeütött templomkában pihen, ép úgy mint Bethlehemben. Mintha mondaná nekünk is, mint régen a zsidóknak: «A rókáknak odvaik, a madaraknak fészkei vannak s az ember fiának nincs, hova fejét lehajtsa.» Tekintsünk le egy kissé a Narenta völgyébe és olvassuk a levelet, mely szószerint így hangzik:

«Ne haragudjanak kérem, ha ismételen Önökhöz fordulok s ha újból a budapesti Oltáregyesület kapuján kopogtatok: csupán a szegény Üdvözítőnek kérek egy parányi adományt Boszniába.

Mi bátorít engem erre? Az Önök igazán vérbeli magyar és keresztényi nagylelkűsége, a melynek jótéteményeit már két éven keresztül érezzük.

Mindenekelőtt azonban legyen szabad hálás köszönetemnek kifejezést adnom, a mult évi adományokért, különösen pedig azért a szentségházért, melyet a Mostar melletti Bijel Polje egyháznak voltak kegyesek adományozni.* Mint örültek az emberek a «Jézusházikó»-nak, a mint ők azt nevezik; nem mulik el vasárnap, hogy a nemesszívű jótévő ne imádkoznának. Ismeretes, hogy ez a templom régebben istálló volt. A plébános, egy igazán buzgó pap, elhatározta, hogy Jézus szent Szive tiszteletére egy egészen új templomot fog építeni, a mint az erre szükséges összeget egybehozta. Nem is erről óhajtok most beszélni; ez alkalommal egy még szegényebb plébániára óhajtom Önöket vezetni Hercegovinába a Narenta völgyébe. A plébánia neve Drežnica. Vasuti állomás is van ott s azonfölül pósta is. A plébános úr, kinek neve Don Nikola Jurič, egy egész fiatal pap, a kit a keresztények és a muzulmánok egyaránt szentnek tartanak és tisztelnek. Husvét előtt voltam nála. Fivérével együtt lakott s még egy más fiatalemberrel, mindahárman egy piczinyke kis szobában, mely egyszersmind konyhának és irodahelyiségnek is szolgált. Van még ugyan két kis szobácska, de ebben alszanak; a nagyobbikban a két fiú, a kisebbikben a plébános. Ez utóbbinak hálószobájában csak egy ágy és kályha van; asztalnak, székeknek s több más effélének hire-hamva sincs. Mivelhogy épen déltájt jöttem, vendégszeretőleg megkináltak ebédükkel is, ez pedig állott levesből és valami fűneműből. A templom a lehető legszegényebb, mindannak dacára tiszta. A szentségház csupán egy arasznyi magas. A hívők földhöz ragadt szegény pásztorok s mivel a plébános azt nem tudná a lelkére venni, hogy tőlük valamit kérjen, így hát gondolható, hogy nagyon rosszul megy a dolga. Tavasszal komolyan megbetegedett; a mostári orvos úgy nyilatkozott, hogy a bajnak éhség az oka. Jövedelme a plébánosnak semmi sincs s mivel az emberektől nem kér semmit sem, nincs is neki úgyszólván semmije. Ezt a plébánost szeretném tehát én az idén az Önök jóindulatába ajánlani. Meg is kérdeztem tőle a multkor, hogy mire volna a legégetőbb szüksége? Szószerint ezt felelte: «Sok minden, nagyon sok hiányzik nekem, de legégetőbb szükségem mégis egy románstílusú szentségházra volna, ha ön esetleg ilyent számomra kiesdhetne; mert az, a melyikkel most birunk, igazán méltatlan a legméltóságosabb Oltáriszentséghez. Hisz a monstrancia, a mit kaptunk, bele se fér. Azután vecsernyepalástunk sincsen, de még vállkendőnk sem az áldáshoz, így hát áldást nem is adhatunk. Azért uram, én egész plébániámmal Önhöz folyamodom, ha segíthet, segítsen az Úr Jézuson. Van még azután más is, a mi kellene, mert minden tárgyból csak egy darabom van és a mi van, az rossz.

* Zubriczky Józsefné ömértósága ajándéka.

Különösen egyet nagyot szeretnénk még, ha lehetséges volna: egy fehér miseruhát, a mi nincsen. Főtisztelendő Páter, ön kezdett kérdezősködni, azért feleltem ily őszintén, azért kértem ilyen bátran, mégis telve félelemmel, hogy meg sem érdemlem mindezeket. Előre is köszönöm buzgó közbenjárását s az oltárról fogom kihirdetni a népnek (szószék nincs a templomban), hogy a jötevőkért imádkozzanak».

Tehát ezt a szegény jó plébánost és az ő templomát óhajtanám szerető figyelmükbe ajánlani. Bátorkodnám azt az ajánlatot tenni, hogy a kegyes adományokat magának a plébános úrnak czimére: Don Nikola Jurič Drežnica, Herczegovina küldeni kegyeskedjék és pedig, mint teherárút, nehogy a portó sokba kerüljön. Ha pedig akadna egy nemes lélek, a ki a szállítási díjat is megfizetné, ez már maga is egy nagy jótétemény volna, mert nem is tudom, hogy a plébános mint birná azt az összeget összehozni. «Mindenét a szegényeknek adja — mondotta nekem épen most egy török — nézzen csak ide, ezt a nadrágot, a mit felhúztam, szintén tőle kaptam.» A legmélyebb tisztelettel Travnik (Bosznia) 1007, szept. 27. Krisztusban legalázatosabb szolgáljuk: Puntigam Antal jézustársasági atya.

Róma. Az *Oltáriszentség Doctorának centenáriuma*. 1500 éve annak, hogy aranyszájú szent János, Konstantinápoly pátriárkája, száműzetésben halt meg Arabissában. Száműzetésének kenyerét a mennyei kenyérral édesítette meg. Az Oltáriszentségé volt egész életében és halálában is. Erről írt, erről prédikált, erről elmélkedett. Egy mondása szállóigévé lett: Retteg az ördög, valahányszor Krisztus véréből nedves ajkakat lát. Ezzel akarta kifejezni, mily erős lesz a keresztény lélek a szent áldozásban. Ő, a templomvédelem apostola, szembeszállt a császárral, midőn az a bazilikát az eretnekeknek akarta átengedni. A bizanci császárok hirhedtek voltak az Oltáriszentség meggyalázásáról, miről a történelem több ténye tanuskodik. Az ő nevüket elfeledték, de az Oltáriszentség Doktora addig él az emberek emlékében, a míg maga az Oltáriszentség. Most február 13-ára halasztották, görög dátum szerint, a jubileumi szentmisét, melyen a Kelet nagy pátriárkái is résztvesznek s melyet a Szent-Péter Bazilika első emeleti haránthájójában fognak megtartani.

Túl a Csatornán nagy a készülődés 1908. szeptemberére. Valószínűleg 9-én fogják megnyitni a XIX. nemzetközi eucharisticus kongresszust a brit birodalom fővárosában, a hétmillió Londonban. A kongresszus valószínűleg 9-étől 16-ig fog tartani s az eddigieknél is impozánsabbnak ígérkezik, mert ezúttal nemcsak tudományos kulturális és gyakorlati kérdések, de egyszersmind nagy világszemponatok is jönnek majd tekintetbe. Fényt fognak vetni a gyűlések az angol katholicizmusnak nagy hivatására és arra, hogy mire is van az angol faj imperiális helyzete mellett praedestinálva az eucharisticus Jézus világegyházában, melynek központja Róma, de talaja az, a mi a brit birodalomé: az egész globus. A kongresszus előkészületeiről legközelebb külön cikkben beszámolunk. Adja Isten, hogy ne csak a magyar finánczvilág menjen el ez évben Londonba a magyar kiállítás megtekintésére, de legyen ott az eucharisticus kongresszuson az eucharisticus magyar társadalom színe-java, annál is inkább, mert örvendetes eseményt kell majd bejelentenünk: a Budapesti Központi Oltáregyesületek s ezzel a magyar szentségi társulatoknak 1909 novemberében megünneplendő félszázados jubileumát.

Röptében a nagy világ körül. Két aranyjubiläumot ül a katolikus világ, mind a kettő a legméltóságosabb Oltáriszentség ünnepe: Róma a pápában, Lourdes a Szepőlötelen Fogantatásban ünnepele a szentségi Jézust. Lourdesről márcziusban írunk, mert Gyümölcsoltó Boldogasszony napjára lesz ott a pozsonyi magyar zarándoklat is. Márczius 25-ike ugyanis az a nap, melyen szűz Mária kijelentette, hogy Ő a Szepőlötelen Fogantatás, 1908-ban a pirenéi félszigeten Saragossában lesz a nemzetközi Mária-kongresszus, melynek egyik ünnepi témája a szepőlötelen Szűznek és a legméltóságosabb Oltáriszentségnek egymáshoz való kölcsönös szeretetét és egymásban való életét fogja az áldozó hiveknek példa gyanánt bemutatni. Megemlítjük, hogy a kongresszus szűz Mária mennybevitelének dogmaként való kihirdetését fogja kérelmezni. — A múlt év végén Pittsburgban az amerikaiak egy pánamerikai eucharisztikus kongresszust tartottak a gyakori szent áldozás kérdéséről. Erről majd még beszámolunk. A gyakori áldozással együtt az ifjúság regenerálásának nagy kérdése is mérlegbe kerül; ebben legtöbbet tesznek a belgák, a kiknél az eucharisztikus ifjúsági egyletek és az ezzel együtt járó eucharisztikus sajtóorganumok léghobban vannak szervezve. Legtöbbet tesz e téren a Le Petit Messenger du Très Saint Sacrament, mely Bruxellesben jelenik meg hónaponként.

Hogyan készültek az ostyák a középkorban?

A jezsuita Wilmers a «Hittudomány kézikönyve» című művében érdekesen írja le, hogy mint készítették a középkori kolostorokban, nevezetesen pedig a clugnyi-i apátságban a szent miséhez és a hivek áldozásához szükséges szent ostyákat. Leírása a következő:

«A zsoltárok éneklése mellett szántották föl a földet és hintették el a búzát; így is arattak. Az aratás után Isten mindenhatóságának és szeretetének dicsőítését zengve, szemről-szemre kézzel szedték ki a búzát a kalászbokból, ezt azután gondosan megmosták, külön zsákba tették, e zsákot pedig a legderekabb és legbuzgóbb fráter vitte a malomba. Legott lemosta a malomköveket, azután fölülről egész az aljáig kendőkkel takarta le azokat; a molnár maga patyolatba öltözött, még az arcát is eltakarta, csak a szeme látszott ki egy kissé. Így kezdette meg az őrlést. Hasonló gondossággal mosták meg a szitát és szitálták át az őrlést. Erre négy szerzetes hosszú fehér miseingbe öltözködve, éjnek idején a templomba ment, a hol elénekelték a matutinomot, a mindenszentek litániáját és a hét bűnbánó zsoltárt s ennek végeztével hozzáfogtak a szentostyák készítéséhez. Nemkülönben nagy körültekintéssel voltak az ostyák sütésénél is. Az egész munka alatt a legnagyobb hallgatásban voltak, a legszigorúbb silentium volt előírva mindenkor; sőt arra is vigyáztak, hogy az ostyakészítőknek még csak lehellete se érintse a készülő ostyákat.»

Lám a buzgó szerzetesek még beszélni, még csak lélekzeni sem mertek, midőn csak a puszta ostyát készítették, melynek a szent misében az Úr testévé kellett átváltoznia. És te? Mikor már nem is puszta ostyát látsz, hanem magát az Urat az Úrfelmutatás pillanatában — hol akkor a te áhítatod, a te mélységesen buzgó hallgatásod, — XX. századbeli keresztény?

Jubileumi Közlöny.

Nagygyűlésünk. Kánter Károly apát beszéde. X. Pius pápa jubileumát előkészítő Országos Bizottság 1908 január hó 27-én délután 4 órakor nagygyűlését tartotta.

Az elnöki székeken Pallivicini Edéné örgrófnő önnagyméltósága és Kánter Károly apát, királyi várplébános, vezető igazgató foglaltak helyet. Jelen voltak: Wenckheim Krisztina grófnő, gróf Károlyi Gyuláné, gróf Cziráky Jánosné, gróf Csekolics Endre, báró Vécsey Józsefné, M. Marie de la Salette, az Örökimádás zárda főnöknője, Vécsey Eszter bárónő, Cziráky Louise grófnő, báró Orosdy Fülöpné, gróf Forgách Józsefné, br. Révay Simonné, Kiss Aladárné a K. O. E. másodelnöknője, dr. Glattfelder Gyula a K. O. E. igazgatója, Heinrich Ferenczné, Rudnyánszky Ferenczné, Gosztony N.-né, Fejérváry Czelesztin, Fellmayer Vilma, Krämer Gézáné, Ghyczy Ida, Koch Ferenczné a K. O. E. titkárnője és többen az országos bizottság tagjai közül.

Örgróf Pallavicini Edéné a K. O. E. elnöknője pont 4 órakor a nagygyűlést megnyitja, mire Kánter Károly apát a K. O. E. vezető igazgatója üdvözli az elnökség nevében a jelen-

levőket. Ezek után fényes beszédben körvonalozza a bizottság föladatát, országos működését és az egész anyaszentegyház érdekeit felölelő nagy misszióját. Róma nem a pogány császárok alatt, hanem Krisztus helytartóinak apostoli buzgalma alatt lett nagygyá. Róma az egyház középontja és a kereszténység szive, ott ünnepel most lélek szerinti atyánk X. Pius pápa. Ő benne Krisztust birjuk, ő benne Krisztusnak hódolunk. Ha a pápát sértik meg az egyház ellenségei, Krisztusé a sérelem; midőn tehát a közelmúlt szomorú eseményeiért is, a melyért Olaszország felelős, a pápát akarjuk kiengesztelni, úgy Krisztusnak szól az engesztelés s ezáltal a szentségi társulatoknak egy legszebb célját az engesztelés nagy művét fogjuk megvalósítani. Vigasztalni jöttünk a szenvedő pápát és támogatni őt az egész földet átölelő apostoli munkájában. Mi magyarok különösen kötelezve vagyunk erre; a mozgalom, melyet mi indítunk, egyszersmind hazafias mozgalom, hála a történelmi multért. Voltak hazánk történetében válságos idők, midőn a pápa 32 millió forintot adott nemzetünknek, irtózatos tőke, abban az időben. Ha tehát a pápa nekünk vagyonát adta, mi akkor filléreskedjünk? Áldozzunk föl mindent, támogassuk X. Piust e jubileumi évben minden eszközzel, különösen pedig imával, pénzzel és kezünk munkájával. Ez a három lendíteni fog a katolikus ügyön, mert a pápának nem a szuronyok, hanem a hívők imái fogják visszaadni a sza-

badságot, mint egykor szent Péternek. Adakozzunk! Keveset bár ahhoz képest, a mit nekünk a pápák adtak; de tegyünk annyit, a mennyit tehetünk, s kezünkben minden fillér szent filléré válik; de adjuk oda a Vatikánba kezünk munkáját is, mert a pápa azt a missziókba küldi s nem tudjuk, hogy a mélyen tisztelt főúrnők és úrnők kezemunkáját melyik hitvalló fogja hordani és vére hullásával melyik vértanú fogja azt e föld színén beszéltetni.

A lelkes beszédet szívből kitörő éljenzés követte.

Ezek után a vezetőigazgató bemutatja a beérkezett tárgyakat, a gyűjtőleveket és a csatlakozási nyilatkozatokat az ország minden részéből.

Hármas határozati javaslatot nyújt be és pedig:

1. Határozza el a nagygyűlés, hogy ő eminenciáját a bíboros herceg-primást és a nagyméltóságú püspöki kart fölkeri, hogy a nagybőjti időszakban egy vagy több napon át a templomokban a jubileumi napra Rómába küldendő péterfillérek gyűjtését engedélyezze. Örgróf Pallavicini Edéné felszólalására a gyűlés a határozatot egyhangúlag elfogadja. Ezután a vezetőigazgató Várady Árpád címzetes püspöknek, a Szent-László-Társulat igazgatójának üdvözlő átiratát közli, melyben az országos jubileumi mozgalom együttes szervezését indítványozza, főleg két pontra nézve: a péterfillérek gyűjtésére és a jubileumi triduumokra kiadandó vezérkönyvek megszerkesztésére és kiadására, illetőleg terjesztésére nézve.

Az országos bizottság a testvértársulat indítványát szívből üdvözli és örömmel valósítja meg karöltve az országos jubileumi programmot.

2. A határozati javaslat második pontja szerint: határozza el az országos bizottság, hogy a pápai jubileumnak a hitbuzgalmi téren való megünneplésére az egész országban egy imaapostolságot szervez s ennek előmozdítására bizassék meg a K. O. E. oly könnyen kezelhető iverk kibocsátásával, melyben a következő ájtatosságok számára legyenek rovatok találhatóak: 1. hallgatott szentmise, 2. szentáldozás, 3. imádás-óra, 4. szentséglátogatás, 5. rózsafüzér. Örgróf Pallavicini Edéné imakönyvbe helyezhető kisebb iverket ajánl e célra, a mit az országos bizottság elfogad.

3. A határozati javaslat harmadik pontja értelmében mondja ki a gyűlés, hogy a jubileumi ajándéktárgyak és kézimunkák kiállítását a K. O. E. palotájában május hó elején fogja megtartani, melyre a tárgyak már április közepéig küldenek be a központi irodába.

Ezen ponthoz többen hozzászóltak. Határozatba ment, hogy a mi pénzben begyűl, azt nem fogja a bizottság a szállítási költségvetéshez csatolni, hanem a fönmaradt pénzt a péterfillérek alapjához teszi. A Rómába való szállítás költségeit a tagok áldozatkészsége fogja fedezni. A vezetőigazgató bemutatja a kazetták összeállítására vonatkozó tervezeteket. A missziókazetták ügyét a K. O. E. külön tanulmány tárgyává tette, tekintetbe véve a missziók érdekeit, az

utazás és szállítás nehézségeit. Van-
nak bőrrel levont kosárfonatú misz-
ziókazetták, vagy fekete vászonnal
levont bádogszekrények; a tartósság
a földolog. Örgróf Pallavicini Edéné
bemutatja az Oberbauer cég minta
kazettáját, mely 360 koronába kerül;
ebből az összes ruhaneműek ki van-
nak zárva. Vécsey Eszter bárónő az
Ernest Krickl és Schweigler cégre
hívja föl a bizottság figyelmét, itt
teljes fölszerelésű kazetták kaphatók,
ruhával együtt 450 korona. Kiss
Aladárné másodelnöknő és Heinrich
Ferenczné teljes fölszerelésű kazettát
ajánlanak föl maguk részéről, mire
a bizottság az ilyen kazetták vásár-
lására alakulandó csoportok jelent-
kezését kéri.

Mindezeket letárgyalva, a bizottság
a vezetőigazgató határozati javas-
latát en bloc elfogadja, mire Cse-
konics Endre gróf mond Kánter
Károly apátnak a gyűlés lelkes és
eredménydús vezetéséért köszönetet;
sikert, eredményt és úgy anyagi mind
erkölcsi téren bő aratást kíván az
országos bizottságnak, maga részéről
pedig 5000 korona péterfillért ajánl
föl a szentséges Atyának. Az elnökség
elismeréssel mondott a nagylelkű
adományért köszönetet és legköze-
lebbi gyűlését február 10 ére tűzte
ki, mire örgróf Pallavicini Edéné a
nagygyűlést 5 órakor bezárta.

Jubileumi emléklapokért forduljunk
az Országos Jubileumi Bizottság köz-
ponti irodájához. Budapest, IX., Üllői-
út 77. Teljesen bérmentve. Ez emlék-
lapok arra szolgálnak, hogy a szent-
atya boldog uralkodásáért följánlott

ájtatosságainkat, azok számát és idejét
följegyezzük. Az emléklapok 12° for-
mában jelentek meg és könnyen
imakönyvbe helyezhetők. Ez év
januárjától kezdve minden hónapra,
azonkívül a jubileum napjára külön
rovat van és pedig a következő
ájtatosságok számára: szentmise, ál-
dozás, imádás-óra, szentséglátogatás,
rózsafüzér. A rovatok helyes kitöl-
tésére az emléklap egyik oldalán a
következő útmutatás olvasható:

«*Szives figyelmébe.* 1. A túloldalon
levő rovatokat bármely társulat vagy
intézet, családok vagy egyesek is
használhatják.

2. Nagyoni óhajtandó, hogy a jubi-
leum napján, november 16-án, lehe-
tőleg mindenki járuljon a szentáldo-
záshoz.

3. Ezen szándékot, valamint az
addig teljesített vagy teljesítendő
ájtatosságok számát kérjük a rova-
tokba jegyezni és a lapot szeptember
1-ére a Budapesti Központi Oltár-
egyesület irodája Budapest, IX., Üllői-
út 77. címre küldeni, hogy az ájta-
tosságokról a jubileum napjáig be-
számolhassunk.»

Ezzel kapcsolatban megemlítjük,
hogy az emléklapok még egy más
nagy célt is szolgálnak: a szentatya
szándékát a gyakori szentáldozás el-
terjedését óhajtják megvalósítani s a
gyakori szentáldozás országos ligáját
előkészíteni.

Az adományozók nevét s a jubi-
leumra adományozott tárgyakat, vala-
mint az egybegyűlt pénzösszeget egy
teljes kimutatás alapján lapunk ki-
állításai számában májusban fogjuk

bemutatni; addig is, míg a kiállítás rendezés alatt van, a nemeslelkű adakozóknak ez úton mondunk az országos bizottság nevében köszönetet.

Oltáregyesületi ügyek.

Jézus nevenapja. Az Örökimádás zárdában tartott engesztelő novéna január 19-én, Jézus nevenapján, nyert befejezést. Ez ünnep reggelén 8 órakor volt a közös szent áldozás, a melyet ünnepélyes szent misében Hanauer István dr., a központi papnevelő lelkiigazgatója nyújtott a hívőknek. Délután az ünnepélyes Te Deumot dr. Andor György prelátskanonok, főegyházmegyei irodaigazgató tartotta fényes segédlet mellett.

Ünnepi szentbeszédében a bűnbánó Magdolnát állította a hívők elé, mint az engesztelés mintaképét, a kire Jézus kegyelemmel tekintett s a kinek isteni szive oly készségesen megbocsátott.

Nagyböjti szentgyakorlatok, mint már mult számunkban jeleztük, Riesz Ferencz jézustársasági atya vezetése mellett márczius hó 8-án fognak a Budapesti Központi Oltáregyesület kápolnájában megkezdetni. Sorrend: Márczius hó 8-án délután 1/45 órakor előkészítő elmélkedés. Márczius 9-én, 10-én és 11-én d. e. 9 órakor szent mise, utána elmélkedés. Délután 1/23 órakor elmélkedés, 1/24 órakor rózsafüzér, 1/45 órakor elmélkedés, áldás. Márczius hó 12-én reggel 8 órakor befejező elmélkedés, szent mise. Közös szent áldozás. Ezen szentgyakorlatok csak a K. O. E.

választmányi tagjai és terjesztői, valamint a Keresztény Anyák Gyűlekezete számára lesznek megtartva. A szentgyakorlatok második és harmadik ciklusa márczius 30-án, illetőleg április 5-én veszi kezdetét. Csakis belépőjeggyel lehet résztvenni a szentgyakorlatokon.

Budapesten átutazók figyelmébe. Mivel az Oltáregyesület háza most már állandó szentgyakorlatokra van berendezve, azon úrnők, kik rövidebb vagy hosszabb időre teljesen a magányba akarnak visszavonulni, a Maria Reparatrix apácák gondozása és vezetése alatt az Oltáregyesület házában lakást és teljes ellátást nyerhetnek most vagy máskor is évközben napi tíz koronáért. Csak napközi étkezést pedig és csak a szentgyakorlatok idején, naponként 2 koronáért lehet kapni. Évközben való hosszabb vagy rövidebb ideig tartó bennlakásért a Maria Reparatrix apácák főnöknőjénél (IX., Üllői-út 77. sz.) kell lehetőleg személyesen jelentkezni és a föltételek iránt kérdezősködni.

IRODALOM.

Vissza a gyakori szent áldozáshoz. Irta: *Reviczky* Aladár lazarista atya. Szerző munkáját a művelt közönségnek ajánlja, nem mintha az egyszerűbb ember is nem érthetné és élvezhetné e nagy szeretettel és kedvesen megírt művet, hanem bizonynyal azért, mert a művelt közönségünk áll ma legtávolabb attól a krisztusi élettől, melynek forrása az

oltárnál fakad, melynek tápláléka az élet kenyere az Úr asztaláról. X. Pius pápa látta a bajok e gyökerét, azért sürgeti a gyakori, mindennapi áldozást. Szerző lelkét a pápának ezen sürgető szava ösztökéli s mikor másokat is buzdítani akar, finom érzékével azt mondja: Vissza a gyakori szent áldozáshoz. Nem új parancs vagy tanácsról van itt szó, hanem arról, hogy ha keresztények akarunk maradni, menjünk tanulni hitet, életet az első keresztényektől, a vértanúnemzedéktől. A dolgozat, mely elméletileg gyakorlatilag is szépen kifejti tárgyát, telve van Krisztus Urunk szavaival, a Szentírásból vett idézetekkel, a természetből merített hasonlatokkal, a szentatyák gondolataival, tekintélyek: magyar püspökök nyilatkozataival, a mindennapi életből vett szebbnél-szebb magyar példákkal. Rámutat a módra, miként kell a gyakori szent áldozást megkezdeni. Buzdít a szent áldozás apostolkodására. Ajánl jó imakönyveket s e tárgyról szóló füzeteket. Terjedelme 63 oldal. Kapható a «Budapesti Központi Oltáregyesület»-nél 30 fillérért, 100 darab 25 korona. Melegen ajánljuk úgy a papság figyelmébe, hogy a legszélesebb körökben terjeszsze, mint a művelt közönség pártfogásába, hogy ez isteni művet: a gyakori szent áldozást megismerje, megszeresse és terjeszsze.

A szentségimádás naptárai leghatásosabb előmozdítói mindenütt az eucharisticus életnek. Éltet a remény, hogy a jövő évben az Örökimádás is kiadhat egy Szentségi Naptárt, de addig is, míg e tervünk megvalósul, ajánljuk németül tudó olvasóinknak a bozeni szentségimádás atyái szerkesztésében megjelenő Emmanuel-Kalender 1908-iki példányát, mely rendkívül dús tartalommal jelent meg. Ara postával együtt 60 fillér. Kapható e czimen: Konvent vom

Allerheiligsten Sakrament in Bozen (Süd-Tirol).

Folyóiratok szemléje. *Egyházi Közöny* 3. szám. H. I.: A szent áldozás történeti fejlődése.

Borromeus 1. és 2. szám. Cserti István: Az Oltáriszentségben velünk van Istenünk.

Religio 5. szám. Reviczky Aladár: A szent áldozásról.

Egyházi Műipar. Január. Farkas Zsigmond: A viaszgyertyákról.

Páduai Szent Antal Lapja 2. sz. Buday Aladár: Készüljünk a nagy ünnepre! (Templomépítés.)

Építészeti es Műszaki Közöny 2. szám. A velencei Szent Márk templom pusztulása.

Alkotmány. Január 31. F. Z. Velits László előadása: A csipke az egyházi művészetben.

Szerkesztői üzenetek.

Reviczky Aladár Volosca. Köszönet a beküldött példányért, külön ismertetjük jövő számunkban.

Czimek: *Katholikus Nevelés* II. évf. Szerk. Aubermann Miklós. Előfizetés 8 korona. Stephaneum, Budapest, IV., Váci-u. 45.

***Szent Ferenc Hirnöke* VI. évf.** Szerk. Trefán Leonárd. Előfizetés 2 korona. Szent Bonaventura nyomda, Kolozsvár, Ferenciek.

Diósay M. Köszönet a beküldött elbeszélésért. Alkalmi adtán értékesítjük.

M. R. Hódmezővásárhely. A gyakori szent áldozás ligája alakulóban van.

G. P. Zágráb. A templombiztosításról még cikkezünk. A lap címe ez: Közgazdasági Közlemények, közgazdasági és biztosításügyi folyóirat. Szerk. Biró Hugó II., Főnerceg Albrecht-út 8. Előfizetés 5 korona. A hazai biztosításügy 1908. dec. 23. üli százéves jubileumát. Ennek megírására tűztek ki 2000 koronát.